

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Έκδίδεται κατά Σάββατον

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ
Άρχομένη από 1ης Ιανουαρίου ή Ιουλίου
Πρώτου τετραμήνου 50.000—Έξω τετραμήνου 40.000

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ»
ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΡΕΩΝ ΑΡΙΘ. 18
(Παρακείμενος Ιασην. τμήματος Πλάκας)

ΔΙΑ ΤΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΤΝΗΝ;

Διά τὰ παιδιά τῶν ἀνθρώπων, ὅσον κατόπιν καὶ ἐν ὑψωθῶσιν εἰς ἀξίαν καὶ δόξαν, δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαλον τὴν πρώτην φωνήν καὶ τὰ ἐλίκνισαν αἱ μητρικαὶ ἀγκάλαι. Ἐγεννήθησαν ἔδῳ, ὅπως ἠδύνατο νὰ γεννηθῶσι καὶ ἀλλαγῶ. Τὸ γεγονός τοῦτο εἶνε ἀπλῶς συμπτωματικὸν καὶ τυχαῖον, ἀνευ ἐνδιαφέροντος δι' αὐτὰ τὰ ἴδια καὶ διὰ τοὺς μελετῶντας τὸν βίον των.

Περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἄλλως προκειμένου, ἡ ἐν φάτνῃ γέννησις του δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ συμπτωματικὴ καὶ ν' ἀποδοθῆ ἀπλῶς εἰς τὸ ὅτι τὸ πανδοχεῖον τῆς Βηθλεὲμ συνέβη νὰ εἶνε καθ' ὑπερβολὴν πλήρες καθ' ἣν στιγμὴν ἠδυνήθησαν νὰ φθάσουν ἐκεῖ ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένος. Ἡ θεία οἰκονομία ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Διότι τὸ νὰ γεννηθῆ ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ φάτνῃ ἦτο τοιουτοτρόπως ἀνωθεν ὀρισμένον, χάριν τῶν διδασμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς τοιαύτης γεννήσεως, καὶ ἀνευ τῶν ὁποίων θὰ ἦτο κτωχότερον τὸ πρῶτον ἐκεῖνο γεγονός τῆς ἐπὶ γῆς ἐμφανισθεῖς του.

Οἱ διδασκαλοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ πνεύματι ταύτῃ ἐθεώρησαν τὸ πρᾶγμα. Ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν φάτνῃν, διότι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔπρεπε νὰ ἐπιφανῆ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων τύπος τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς ἀρετῆς δηλαδὴ ἐκεῖνης, τὴν ὁποίαν καὶ κατόπιν τόσον ἐξύψωσε διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ προσωπικοῦ του παραδείγματος, καὶ ἣτις ἀποτελεῖ τὴν ἀπαραίτητον ἀσφαλῆ βάση τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας καὶ ἀγάπης.

Ἄλλὰ καὶ ἕτερον διδάγμα ἐκπηγάζει ἀπὸ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ γέννησιν καὶ ἀπαργάνωσιν τοῦ Ἰησοῦ. Ἦλθεν ὡς ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον φέρων χωρὶς παραμικρὰν προσωπικὴν ἐνοχλήν τὰ ὑπέρογκα βάρη τῶν ἰδικῶν μας ἀμαρτιῶν. Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις του, ἐλευθέρῃ ἀπὸ μολυσμὸν, ἦτο κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ ἰδικὴ μας φύσις, προωρισμένη νὰ πάθῃ χάριν μας λόγῳ ἀγαθότητος καὶ ἀγάπης, ὅτι κατὰ δικαιοσύνην ἔπρεπε νὰ πάθωμεν ἡμεῖς οἱ ἔνοχοι καὶ

ὑπεύθυνοι. Δι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς ἀνεδέχθη καὶ ἐβάστασεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὄλας τὰς εὐτελείας καὶ τὰς ἐξουθενώσεις, αἱ ὁποῖαι ἤρμοζον εἰς τὴν κατάπτωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καὶ γεννάται λοιπὸν εἰς φάτνῃν, τόπον ἐξητυλιζόμενον καὶ ὀρισμένον διὰ ζῆλα ἄλογα, εἰς ἐνδειξὴν τοῦ ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῇ ἐκπτώσει καὶ διαστροφή τῆς εἶχε καταστήσει ὡς τὰ ζῆλα τὰ ἀνόητα, ἀπολέσασα τὸ στέμμα τῆς λογικότητος καὶ ἠθικότητος τῆς. Καὶ προσεῖτι διὰ τῆς γεννήσεως ἐκεῖνης, ἐν μέσῳ τοιούτου περιβάλλοντος, ἐσημαίνετο ὁποῖον ἦτο καὶ τὸ ἀνθρώπινον περιβάλλον, μεταξὺ τοῦ ὁποῖου ἤρχετο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολήν του ὁ Ἰησοῦς.

Νομίζω, εἰ καὶ ἄλλαι ἐπιφεῖς δύναται νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὴν ἐν φάτνῃ γέννησιν τοῦ Υἱοῦ τῆς Παρθένου. Τὸ πανδοχεῖον δὲν ἔχει τόπον δι' αὐτόν. Τοῦτο προὔπετύπωνε τὴν μετέπειτα σχέσιν τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους. Αἱ καρδίαι των δὲν εἶχον τόπον διὰ τὸν Σωτῆρα. Εἰς γῆν, ἣτις ἦτο ἰδική του, δὲν ἐδόθη καμμίαν θέσιν εἰς αὐτόν. Ὅπως εἶπεν ἐκφραστικώτατα καὶ μελαγχολικώτατα ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης καὶ τὰ ἴδια ἤλυε καὶ οἱ ἴδιοι αὐτόν οὐ παρέλαβον. (Ἰωάν, Α' 11). Τὸ μέλλον λοιπὸν ταῦτο προὔπεδειχθη διὰ τῆς ἐλλείψεως τόπου εἰς τὸ πανδοχεῖον, διὰ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου ἐν τῇ φάτνῃ.

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἡ ὑψίστη καὶ τελειοτάτη ἐνσάρκωσις τῆς θουσίας ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην αὐτῆς ἐποψίν. Τὸ παιδίον τῆς φάτνης εἶχεν ὡς κατόντημα τοῦ δρόμου του τὸν Ἰολγοθᾶν. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ δὲ ποῖαν ἕλλην σειρὰν θουσιῶν δὲν ἔμελλε νὰ ὑποστῆ! Ὅλα τὸν κατεδίωκον οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ἐχθρῶν του καὶ οἱ ἐξευτελισμοί, θὰ διῆγε δὲ βίον ἐσχάτης πτωχείας καὶ ἀκημοσύνης. Τίς δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὴν πλήρη ἐγκαρτερήσεως φωνῆν του ἐκεῖνην, ὅτι τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ αἱ ἀλώπεκες ἔχουν φωνεῖς, ἀλλ' ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶχε ποῦ νὰ κλῖνῃ τὴν κεφαλὴν; Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν λοιπὸν ταύτην, διὰ τοιοῦτον ἤρωα καὶ μάρτυρα, μία φάτνῃ ἦτο καταλληλοτέρα ὡς πρώτη αὐτοῦ κοιτὴς προὔπετύπωνουσα τὰς στενοπορίας, διὰ τῶν ὁποίων θὰ διῆρχετο ὁλόκληρος ὁ βίος του.

Και η προτιμήσις της φάνης δὲν μᾶς υποδεικνύει ταῦτα μόνον. Διδάσκει προσέτι τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς ποιμένας τῶν λαῶν, εἴτε ἐν τῇ πολιτείᾳ εἴτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅτι τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ λαμπρὴ δὲν ἔγκεινται εἰς τὰ θαυμάσια ἐπιδεικτικῆς ἑξωτερικῆς παραστάσεως, ἀλλ' εἰς τὴν βαθεῖαν ταπεινοφροσύνην, ἣτις γνωρίζει ν' ἀνέρχεται μέχρι τῶν εὐγενεστάτων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας οὐσῶν. Καὶ ἀποκαλύπτει εἰς ὅσους θέλουσι νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τοῦ κοινῆ καλοῦ, ὅτι ἡ ἀράνεια, ἀπὸ τὴν ἡποίαν ἀρχίζου, δὲν πρέπει νὰ τοὺς ταράτῃ, ὅτι ἡ κατέναντι αὐτῶν ἀδιάφορος καὶ ἐγωιστικὴ συσσωμάτωσις τῶν ὄγκων τῆς κακίας δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀπογοητεύῃ μηδὲ νὰ τοὺς ἐμβάλλῃ εἰς ἀμηχανίαν. Διότι ἡ συνάφεια μὲ τοὺς μεγάλους ἁμαρτωλοὺς ἀποτελεῖ μᾶλλον ἀδυναμίαν τῶν εὐγενῶν ἀγώνων· ἡ δὲ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ εἶνε εἰς ὅσους, ἀσυγχρότιστοι πρὸς ἀκαθάρτους κοσμικὰς δυνάμεις, βαδίζουσι σταθεροὶ ἐπὶ τὰ ἴχνη Ἐκείνου, ὅστις, ἐλθὼν διὰ τὴν πνευματικὴν κατάρτησιν τοῦ κόσμου, πρωτίτως ὤρυξε χάσμα μέγα μεταξὺ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ καὶ τῶν ἀλαζόνων κακοποιῶν τῆς γῆς, ἐκλέξας ὡς πρῶτον ὁρμητήριον τῆς ἐμφανισθεῖς τοῦ μίαν φάνης, ἦτοι ἐν ἔδαφος ἀκατάδεκτον ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς, καὶ διὰ τῆς προτιμήσεως ταύτης καταγελάσας τὴν εὐτέλειαν τῆς κοσμικῆς φυσιώσεως καὶ μεγαλομανίας.

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΜΙΑ ΕΙΚΟΣΑΕΤΙΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΑΑΣΗΣ"

Μὲ τὸ παρὸν φύλλον συμπληροῦται μία εἰκοσαετία τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἄναπαασεως. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐπέτελεσε τὴν ἀποστολήν της μὲ φόβον Θεοῦ, μὲ ἀγάπην πρὸς τὴν ἀλήθειαν, μὲ σεμνότητα καὶ παρρησίαν· δὲν ὑπῆρξαν δὲ ὅπως ἐκάρποι αἱ προσπάθειαι της εἰς τὸ νὰ συντελέσῃ πρὸς ἀναζωπύρωσιν καὶ διαφώτισιν τοῦ θρησκευτικοῦ τῆς χώρας μας συναίσθηματος καὶ ἀναδείξῃ τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς εἰς σπουδαῖον παράγοντα τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους.

Κατὰ τὴν εἰκοσαετίαν ταύτην εἰς τὰς στήλας τῆς Ἄναπαασεως συνεργάσθησαν πολλοί, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ οἱ κάτωθι :

*Ἐκ τῶν Ἀρχιερέων οἱ ἀείμνηστοι : Ἀθηνῶν Γερμανὸς καὶ Προκόπιος, Πατρῶν Νικηφόρος Καλογερός καὶ Ἱερόθεος, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Θεόκλητος, Κεφαλληνίας Γεράσιμος, Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Φιλάρετος καὶ Φθιώτιδος Κωνσταντῖνος.

*Ἐκ δὲ τῶν ζώντων οἱ Σεβασμιώτατοι :

Ἀκαρνανίας καὶ Ναυπακτίας Παρθένιος, Βερεῖας Ἀπόστολος, Γορτυνίας Ἰωάννης, Καστορίας Γερμανός, Κερκύρας καὶ Παξῶν Σεβαστιανός, πρῶην Κεφαλληνίας Σπυρίδων, ὁ νῦν Κεφαλληνίας Δαμασκηνός, ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός, ὁ Μεσσηνίας Μελέτιος, ὁ Πενταπόλεως Νεκτάριος, ὁ Ξυμῆς Βασίλειος καὶ ὁ Σπάρτης καὶ Μονεμβασίας Θεόκλητος Ἡδὴ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν.

*Ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ κλήρου οἱ ἐξῆς :

Ἀθρακμιθῆς Νικόδημος, Ἀθαῖνης Μιχαήλ, Ἀλεξόπουλος Ἰωακείμ, Ἀναστασίου Τιμοθεός, Ἀποστολόπουλος Μελέτιος, Βελανδιώτης Ἰεζεκιήλ, Γιάννου Συνέσιος, Γιοργιάννης Π., Γώγος Γρηγόριος, Δουληγέρης Π., Ζάχος Πολύκαρπος, Ζερβός Νικηφόρος, Θωμάς Πολύκαρπος, Καλλίνικος Κωνσταντῖνος, Καντάς Ἰλίας, Μακρῆς Χρῦσανθος, Νικολαΐδης Νεῖλος, Ὀρφανίδης Ἀνθίμος, Οἰκονόμου Ἱερώνυμος, Παγίδας Νεόφυτος, Παπαζοφειρόπουλος Π., Παπαδόπουλος Χρυσόστομος, Παπακωνσταντῖνου Θεοφύλακτος, Παρίσης Σάββας, Παταμῖνος Γεράσιμος, Συνοδινός Πολύκαρπος, Τριμπαλιδῆς Μαργαρίτης, Τραπεζαῆς Χρῦσανθος, Τυπάλδος Ζήσας,

*Ἐκ δὲ τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογίας οἱ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν τοιοῦτοι :

† Δαμαλᾶς Ν., Δίρβος Γ., Ρώσης Ζ., Μεσσωρᾶς Γ., † Μοσχάκης Γ.

*Ἐκ δὲ τῶν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης οἱ : Ἀνδρούτσος Χ., Ἀντωνιάδης Β.

Καὶ ἐκ τῆς Θ. Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ ὁ Παπαδόπουλος Χρυσόστομος.

*Ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς Ριζαρείου συνεργάσθησαν οἱ ἐξῆς :

† Βενιζέλος Θεοδόσιος, † Σπαθιάκης Ἀριστείδης καὶ Παπαδόπουλος Φ.

*Ἄλλοι συνεργάται τῆς Ἄναπαασεως ὑπῆρξαν καὶ οἱ : Ἀθανασιάδης Ἀθ., Ἀμβράζης Ν., Βοΐσχος Ἐπαμ., Βρατσάνος Μ., Γαλανός Μ., Γαλανός Ν., Γρηγορίδης Π., Δημητρακόπουλος Ν., Διαλησιμᾶς Κ., Εὐαγγελίδης Μαργαρίτης, Εὐαγγελίδης Ν., Εὐγενίδης Γ. ἰατρός, Ζάκας Ἀναστάσιος, Ζωμπολίδης Δ., Ἠλίου Δοιζίος, Ἰδρωμένος Μιχαήλ, Καλλιμαχος Δ., Καπλανίδης Π., Καλλιμαχος Δ., Καρακάλλος Εὐθ., Καραλίδης Π., Κοντοθανάσης Σ., Κοντοῦρας Θ., Λαμπράκης Γ., Λαμπράς Κ. ἰατρός, Λούθαρς Γ., Ματθαίου Ἠλίας ἰατρός, Μάκαρος Ν., Μαρῖνος Δ., Μακρόπουλος Γ., Μαυρουκάκης Α. ἰατρός, Νεστορίδης Κ., Πάλλης Ἀθ., Παπακλήλιος Κ. ἰατρός, Παπαμάρκου Χαρίσιος, Παπαμιχαήλ Ε. ἰατρός, Παράσχος Ἀχ., Πετρίδης Ν., Πετρόπουλος Π., ἰατρός, Προκόπιος Π. ἰατρός, Ραγκαβῆς Ἀλ. Ρ., Σκαλισσοῦνης Γ., Συνοδινός Π., Συροδέλης Βλ., Τυπάλδος Ρ., Κοζάνης, Τραυλιαντώνης Ἀντώνιος, Φίλιππος Κ., Χατζή-Δανιὴλ Δ.

Κυρίαί καὶ δεσποινίδες συνεργάσθησαν αἱ ἐξῆς : Λεοντιάς Σαπφώ, Καλοσύνη Ἐανθίππη, Δασκαλοπούλου Κρυσταλλία, Καλλισπέρη Σεβαστή, Ζωγράφου Εὐγενία, Λαζαρίδου Ἰὴλ.

ΑΙ ΘΛΙΨΕΙΣ ΥΠΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ

*Ἡ θεία Πρόνοια διένειμεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μὲ τὴν σοφίαν τ' ἀγαθὰ καὶ λιγερὰ, ὥστε ἐν οὐδεμίᾳ καταστάσει εὐρίσκειται τις ἀμέτοχος πικριῶν καὶ ταλαιπω-

ριῶν. Δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς τελεία εὐτυχία. Αὕτη ἐπιδιώκεται μὲν, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκειται. Τὸ κοσμικὴν μεγαλεῖον μετὰ τῆς δόξης τοῦ ἔχει τὸς ἀνησυχίας τοῦ καὶ κινδύνους. Ἡ ἀφάνεια τὰς ταπεινώσει καὶ περιφρονήσει. Ὁ κόσμος ἐν γένει ἔχει τὸς μερίμνας τοῦ καὶ ἰδιοτροπίας, τὰς ἀνίας τοῦ καὶ λύπας. Ἐκαστος τέλος κατὰ νόμον ἀναπόφευκτον τοῖς θνητοῖς εὐρίσκει τὴν ὁδὸν τοῦ ἐστραμμένου μὲ ἀκάνθους καὶ βάρους. Ἡ μᾶλλον εὐτυχῆς καταστάσις ἔχει τὰς κρυφίας πικρίας της, οἵτινες ἐμφανίζονται ὅτι καλὸν κατὰ τὸ φαινόμενον ὑπάρχει ἐν αὐτῇ. Ὁ βασιλικὸς θρόνος ἔχει καὶ αὐτὸς τὰς λύπας τοῦ ὡς ἡ ἐσχάτη κινὸν κῆ θείῃ. Τὰ ὑπερήφανα ἀνάκτορα κρύπτουσι ἐν ἑαυτοῖς σκληρὰς μερίμνας, ὡς ἡ στήν τοῦ πτωχοῦ καὶ γεωργοῦ. Καὶ ἵνα μὴ ἡ ἐν τῷ κόσμῳ πούτῃ διαμονὴ ἡμῶν ἀποσπᾷ τὴν ἡμετέραν προσοχὴν ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς ἡμῶν προορισμοῦ, αἰθανόμεθα ἐνταῦθα πάντοτε, ὅτι ἐλλείπει τι διὰ τὴν εὐδαιμονίαν ἡμῶν.

*Ἡ ἀδυναμία τῆς καρδίας ἡμῶν κατὰ τὰς ἐναντίας περιστάσεις δὲν προέρχεται ἀλλοθεν εἰμὴ ἐκ τῆς ἀδυναμίας τῆς πίστεως. Μία χριστιανικὴ ψυχὴ ὀφείλει νὰ εἶνε ἰσχυρὰ ἀπέναντι τῶν διαγῶν, τῶν περιφρονήσεων, τῶν ταλαιπωριῶν καὶ αὐτοῦ τέλος τοῦ θανάτου. Εἶνε δυνατόν νὰ κατατρώχῃται, ἀλλὰ δὲν καταβάλλεται. Δύναται τις νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ τ' ἀγαθὰ της, τὴν ὑπόληψίν της, τὴν ἀνάπαυσίν της, τὴν εὐτυχίαν της, αὐτὴν τὴν ζωὴν της. Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως καὶ χάριτος, ὅστις εἶνε κεκρυμμένος ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας, καὶ τὴν παρηγορεῖ θαψιλῶς δι' ὅλας ταύτας τὰς ματαίας καὶ παροδικὰς ἀπωλείας. Δύναται τις νὰ προκαλέσῃ παρ' αὐτῆς δάκρυα ἐκ συγκινήσεως καὶ λύπης, διότι ἡ θρησκεία δὲν οὐδὲν τὰ αἰσθήματα τῆς φύσεως· ἀλλ' ἡ καρδία τοῦ πιστοῦ ἀπαρτίζεται ἀμέσως τὴν ἀδυναμίαν της, καὶ μεταβάλλει τὰ σαρκικά οὕτως εἰπεῖν ταῦτα δάκρυα εἰς δάκρυα μετανοίας καὶ εὐσεβείας. Τί λέγω; Μία ψυχὴ χριστιανικὴ χαίρει μάλιστα ἐν τοῖς πειρασμοῖς, τοὺς ὅποιους θεωρεῖ ὡς ἐνδείξιν τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ, ὡς πολυτίμητον ἐχέγγυσον τῷ μελλουσῶν ἐπαγγελίῳ, ὡς ἀρραβῶνα τῆς μελλούσης δόξης καὶ βασιλείας. Ὁ ἐν τοῖς παθήμασι καταβαλλόμενος καὶ ἐπανιστάμενος κατὰ τῶν διατάξεων τοῦ Θεοῦ στερεῖται πίστεως, καὶ δὲν εἶνε ἀληθῆς χριστιανός.

*Ἡ ἀνάγκη τῆς θερμῆς πίστεως ἐν πολλαῖς περιστάσει τοῦ ἡμετέρου βίου παρίσταται ἐπιείγουσα καὶ σωτήριος. Ἀπαιτεῖται πίστις ζῶσα ἐπὶ παραδείγματι, ὅπως συγχωρῆ τις τὰς ἀδικίας καὶ μὴ ἀντεκδικῆται τοὺς συκοφαντοῦντας, ὅπως κρύπῃ μάλιστα τὰ ἐλαττώματα ἐκείνων, οἵτινες θέλουσι νὰ τὸν δυσφημισωσιν. Ἀπαιτεῖται σθένος ἐκ τῆς πίστεως ἀρούμενον, ὅπως ἀποσπᾷται τις ἀπὸ τῶν ἀπρεπῶν ἡδονῶν, εἰς τὰς ὁποίας αἱ κλίσεις ἡμῶν μᾶς παρασύρουσι, καὶ ὅπως ἀντιμετωπίξῃ τοὺς ἐκ τῶν κακῶν παραδειγμάτων κινδύνους. Ἀπαιτεῖται δύναμις, ὅπως παύσῃ τις χριστιανικὴν χρῆσιν τῆς εὐτυχίας τοῦ, ὅπως ἦν ταπεινὸς ἐν τῇ ὕψει, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν φθαρτῶν

ἀγαθῶν, ἀποσπώμενος ἀπὸ τῆς ἀκολασίας τοῦ κόσμου, ἐμφορῆται θεῶν ἐμπνεύσεων καὶ μὴ καταπνίγῃται ὑπὸ τῶν ἡδονῶν καὶ πάσης γήϊνης εὐτυχίας. Ἀπαιτεῖται δύναμις, ὅπως νικᾷ τις τὰ πάθη τοῦ, ὅπως καταπέλλῃ κακὴν τινα ἐπιθυμίαν ἀναφανισμένην, ὅπως σθενώῃ ἐν αἰσθημα, ἁμαρτιαν τινὰ ὑποβάλλον, ὅπως ἐπαναφέρῃ ἀπαύστως εἰς τὴν εὐθείαν ἡδὴν τὴν κερθίαν τοῦ, ἣτις ἀπαύστως ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτῆς. Πᾶν τέλος παράγγελμα τοῦ Ἐσαγγελίου υποθέτει ψυχὴν ἰσχυρὰν καὶ γενναίωφρονα.

Περὶ ἐκσθήποτε θείας ἐντολῆς καὶ ἐν πρόσηται, πρέπει νὰ πρεβάλλῃ τις κατὰ τῶν ἐκρήθμων δριμῶν ἐρρωμένην ἐκίστασιν. Πα τοχρῶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ προουσιάζεται ὡς πέδιον, τὸ ὅπιον ὀφείλει τις νὰ καλλιερῆσῃ, ἀμπελος ἐν ἡ ὀφείλει νὰ ὑπεφέρῃ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, καὶ στάδιον, ἐν ᾧ πρέπει ἀγρόπῳ καὶ συνεχῶς νὰ μάχῃται. Ἐνὶ λόγῳ ὁ μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ δεικνύων ἀδυναμίαν νικάται ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας. Ἐάν τις κατὰ τινα περιπτώσιν στερηθῇ τῆς ἰσχύος, ἀπόλλυται. Διὰ τῆς ἀδυναμίας τ' οὐ ὁ χριστιανὸς δεικνύει, ὅτι ὀλοκλήρῳ τὸ Ἐσαγγελίου δὲν ἔγινε δι' ἡμᾶς, καὶ ἐπομένως αἱ εὐαγγελικαὶ ἐντολαὶ δὲν εἶνε ὑπερχειρικά.

Καὶ ὅμως, ὅσῳ ἐκτακτοὶ ἐνίοτε μᾶς φαίνονται αἱ θλίψεις ἡμῶν, τόσῳ μᾶλλον πρέπει νὰ πιστεύωμεν, ὅτι τὰ συμβαίνοντα δὲν εἶνε ἐκ τύχης. Τόσῳ μᾶλλον ὀφείλομεν ν' ἀνακαλύπτωμεν ἐν αὐταῖς τὰς μυστηριώδεις καὶ ὀδιοράτους βουλὰς τοῦ Θεοῦ, ἐκτακτὰς καὶ μοναδικὰς προνοίας· περὶ τοῦ ἡμετέρου προορισμοῦ. Τόσῳ μᾶλλον ὀφείλομεν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ὑπὸ συμβάοντα τόσῳ ἐκτακτὰ κρύπτει ἀναμφιβόλως βλέψεις καὶ σκεπτικὰς μοναδικὰς ἐλείους πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Τόσῳ μᾶλλον ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν κατ' ἑαυτοὺς ὅτι δὲν θίλει ν' ἀπολεσθῶμεν μετὰ τῶν μὴ ἐπ' αὐτὸν ἐλπίζοντων, ἀφοῦ μᾶς ὀδηγεῖ δι' ὁδῶν τόσῳ μοναδικῶν καὶ ὀλίγων πεπατημένων. Αὐτὴ μάλιστα ἡ μοναδικότης τῶν δυστυχιῶν ἡμῶν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς μία διάκρισις παρηγοροῦσα ἡμᾶς. Τοὺς πεποιθότας ἐπ' αὐτὸν ὀδηγεῖ ὁ Θεὸς πάντοτε ἐν ταῖς θλίψεσι δι' ἡδῶν ὅλων ἐκτάκτων καὶ ἐξαιρετικῶν. Ἐάν διέλθωμεν ἀπ' αἰῶνος εἰς αἰῶνα τὴν ἱστορίαν τῶν δικαίων, θὰ εὐρωμεν κατὰ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας των κατὰ τι τὸ ἀπίστευτον καὶ μοναδικόν, τὸ ὅποιον μάλιστα διηγείρε τὴν δυσπιστίαν κατὰ ταῖς ἐπερχομέναις γενεαῖς. Οὕτω λοιπὸν, ὅσῳ ὀλιγώτερον αἱ θλίψεις ἡμῶν ἑμοιάζουσι πρὸς τὰς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τόσῳ μᾶλλον πρέπει νὰ διαβλέπωμεν ἐν αὐταῖς ἰδιάζουσαν τινα περὶ ἡμῶν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ.

Δὲν ὑπῆρξεν ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν οὔτε μία κἄν ἡμέρα, καθ' ἣν εὐρέθημεν ὅπως καθαροὶ καὶ ἀπηλλαγμένοι ἁμαρτίας τινός. Πρέπει λοιπὸν νὰ δυσανασχετῶμεν καὶ γογγύζωμεν κατὰ τῆς ἀγαθότητος ἐνός Θεοῦ θέλοντος ν' ἀνταλλάξῃ τὰς αἰωνίους φλόγας, ὧν τοσάκις ἐγενόμεθα ἄξιοι, μετὰ τινων ταχειῶν καὶ παροδικῶν λυπῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐν τοῦτοις ἡ πίστις τοσαῦτα μέσα παρηγορίας συμπαθῶς μᾶς προσφέρει; Ἄς φυλαττώμεθα τούναντιον, μήπως τι-

μωρήση ὁ Θεὸς τὰ πάθη μας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀφάνων εἰς τὴν διαθεσὴν μας πᾶν β,τι τὰ εὐνοεῖ. Ἄς φοβώμεθα μᾶλλον, μὴπως μᾶς φυλάτῃ διὰ τὸν καιρὸν τῆς δικαιοσύνης του, καὶ μᾶς μεταχειρίζεται ἐνταῦθα ὡς τ' ἀτυχῆ ἐκεῖνα ὄντα, τὰ ὅποια δὲν στολίζει τις μὲ ἀνθή, δὲν παχύνει μὲ τόσον ἐπιμέλειαν, εἰμὲ διότι τὰ προορίζει διὰ τὴν θυσίαν.

Ἄφοῦ ἡ ἁμαρτία εἶνε ἀνάγκη νὰ τιμωρηθῇ ἢ διὰ ποροδικῶν τιμωριῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἢ αἰωνίως ἐν τῷ μέλλοντι, οὐδὲν πρέπει νὰ φαίνεται φεβρότερον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πιστοῦ εἰμὲ τὸ νὰ εἶνε ἁμαρτωλὸς καὶ νὰ ζῆ ἐπὶ τῆς γῆς εὐτυχῆς. Πι ποιητέον λοιπὸν κατὰ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας τοῦ βίου καὶ ἐν τῷ μέσῳ Ὀλίψεων καὶ πειρασμῶν; Οὐδὲν ἄλλο εἰμὲ μετ' εὐχαριστίας νὰ δοξάζωμεν τὸν Θεόν, ὅστις τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν οἰκονομεῖ, ἔχοντας δὲ συνάμα μετὰ τῆς ζωῆς πίστει καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι αὐτὸς ἐν τῇ ἄκρῃ ἀγαθότητι του καὶ παντοδυναμίᾳ δύναται νὰ ἐξέωρῃ μέσα πρὸς μετρίαν τῶν περιστοιχοῦντων ἡμᾶς κακῶν καὶ ἀνακούρῃσιν καὶ ἀντοχὴν ἡμῶν ἐν ταῖς Ὀλίψεσι καὶ δοκιμασίαις.

(Massillon)

K

ΜΗ ΠΛΑΝΩΜΕΘΑ

(Διὰ τὴν Βουλὴν).

B'

Ἐίδομεν ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ζητοῦσα τὴν σύστασιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμίου ἀνασυνίστησιν ἅμα καὶ τὰς Ἱερατικὰς Σχολὰς, τὰς πρὸ πολλῶν ἐτῶν καταργηθείσας. Οἱ θεσπισμῶτατοι ἐπίσκοποι καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος φιλοτιμούμενοι νὰ πληροφορησῶσιν, ὅτι ὑπάρχει Ἐκκλησία κινουμένη καὶ δρώσα καὶ ἐπιθυμοῦντες ὡς ποιμένες νὰ προσφέρωσι τι εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ποιμαινομένους, εἶνε πολὺ ἀξίεπαινοι καὶ πολλοῦ σεβασμοῦ ἄξιοι, διότι ζητοῦσιν ὅτι ἐν τῶν προτέρων εἶνε βέβαιοι ὅτι θὰ λάβωσι. Δὲν ζητοῦσι δὲ τι πλέον, διότι κινρὰν πείραν ἐκ τοῦ παρελθόντος ἔχουσι καὶ δεδιδαγμένοι εἶνε, ὅτι ἐάν τι μέγα καὶ σοβαρὸν, ἐάν τι ἀληθινὸν αἰτήσωνται, α' Ἀρκαδίην αἰτήσονται.

Ἄλλὰ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα δὲν λύεται διὰ τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, αἱ ὁποῖαι τίποτε ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ Σχολαρχεῖα μὲ περισσύτερα θρησκευτικὰ.

Τὰ μέτρα ταῦτα εἶνε καλὰ, ὡς εἶπομεν, καὶ ἀξίεπαινα, διότι περὶ ἐνδιαφέροντος καὶ ζωῆς τινος πληροφοροῦσι καὶ διότι ἐλπίδας παρέχουσι καὶ τὴν πλήρη ἀπογοήτευσιν καὶ ἀποθάρρουνσιν ὁπωδήποτε ἀποσοβοῦσι καὶ ματαιώνουσιν. Ἄλλὰ δὲν εἶνε ταῦτα τὰ ἰθνηκὰ Ἐκκλησιαστικὰ μέτρα, καὶ οἱ μόνθοι τῶν σεβασμιωτάτων ἐπισκόπων μας θὰ ἀποδειχθῶσιν εἰς τὰ πράγματα ἄκαρποι καὶ ἐν τούτῳ μάταιοι.

Οὔτε ἡ θεολογικὴ τοῦ Πανεπιστημίου Σχολή, ὡς ἔχει, δύναται νὰ παράγῃ τοὺς ἐφημερίους Ἱερεῖς. Ἡ θεολογικὴ Σχολὴ συμπληρωμένη μὲ ἓν ἢ δύο ἔτι καθηγητὰς καὶ

περὸ πάντων μὲ ἓνα ποιεύοντα ὁρθόδοξον ἀπολογητὴν, ἔχει τὸν μέγαν προορισμὸν νὰ καταρτίξῃ θεολόγους δι' ὅλον τὸν Ἑλληνισμόν, ἵνα μὴ εἶπω δι' ὅλην τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ νὰ καταστῇ οὕτω ὅπως κερτιτὴ ἢ εἰς Γερμανίαν μεταβάσῃ πρὸς τελειότερον δῆθεν ἐκπαιδευσιν, πράγματι δὲ πρὸς ἐνδεχόμενον ἐκτριχασμὸν καὶ τὴν περὶ τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν ψυχρήτητα καὶ οὐχὶ σπανίως πρὸς αὐτὸν τὸν ὀρθολογισμόν, τὸν ἀνατροπέα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ θεολογικὴ Σχολὴ θὰ καταρτίξῃ τοὺς ἀληθινούς ἱεροκρυκτοὺς, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶνε ἱκανοὶ νὰ ὑπεραπολογώνται τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἐναντίον τῶν προσβαλλόντων αὐτήν, καὶ συγγράμῳ καταστηλιτεύοντες τὴν πλάνην καὶ διαφωτίζοντες περὶ τῆς ἀληθείας· οὕτω δὲ θὰ διδῇ εἰς τὸ Ἔθνος καὶ τοὺς ἀληθινούς ἐπισκόπους λόγῳ γνώσεως πᾶν δυγμάτων καὶ ἀσκήσεως περὶ τὸ ποιμαίνειν καὶ ἐπισκοπεῖν. Διότι ἀναντίρρητον εἶναι ὅτι ὁ ἐπίσκοπος πρέπει νὰ εἶναι πρῶτον θεολογικῶς κατηρτισμένος καὶ δεύτερον νὰ εἶναι ἡσκημένος εἰς τὴν πρακτικὴν πρὸς τὸν λαὸν διδασκαλίαν. Διὰ τοῦτο τοῦλάχιστον ἐπὶ πέντε ἔτη πρέπει νὰ ὑπάρξῃ ἱεροκρυκτὸς ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸν λόγον καὶ τὰ ἔργα τῆς θεολογικῆς γνώσεως του καὶ ἀποδεικνύων, ἔάν πιστεύῃ ὀρθῶς καὶ ἐάν τὸν κατ' ἐπίγνωσιν ζῆλον ἔχῃ. Πάντα, τὰ ἐνεργούμενα ἐκτὸς τῶν ἀρχῶν τούτων, ἐνεργοῦνται ἀνευαγγελικῶς καὶ παρῳδοῦσι μετὰ βλασφημίας πρὸς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τὴν ἁγίαν τοῦ Θεανθρώπου Ἐκκλησίαν καὶ τὴν θεόπνευστον ἱερὰν παράδοσιν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. ἴλιως γενέσθω ὁ ἅγιος Θεός!!

Ἐπίσης ἡ ἀνωτάτη θεολογικὴ Σχολὴ θὰ καταρτίξῃ τοὺς καθηγητὰς τῶν Ἱερῶν διὰ πάντα τὰ Γυμνάσια καὶ τὰς ἀνωτέρας ἐμπορικὰς Σχολὰς καὶ Ἀκαδημίας. Διότι βεβαίως ὁ ἄττον ἢ βράδιον θὰ ὑπάρξῃ μία Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν ἡθικὴν πίεσιν μιᾶς Ἱερᾶς Συνόδου θὰ νομοθετήσῃ περὶ εἰδικῶν καθηγητῶν τῶν ἱερῶν μαθημάτων εἰς τὴν μέσην ἐκπαιδευσιν. Καθ' ὅσον ἡ ἐλλειψὶς τούτων μᾶς κωλύσῃ ἀναξίους τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων καὶ ἀντιθρησκευτικὸς ἐπ' ὀλέθρῳ ἡμῶν, ἐνῷ κατ' οὐσίαν τοιοῦτοι δὲν εἶμεθα. Τὰ δὲ τοιαῦτα ἰθνηκὰ ἀνοσιουργήματα εἶναι προῖοντα εὐαρίθμων τινῶν τῆς ἀληθινῆς ἐπιστήμης καὶ πολιτικῆς ἰδέας στρεβλωτῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ κακὴν τοῦ Ἔθνους τύχην ἰσχυρὰν ποτε καὶ τοιοῦτον ἄθρησκον καθεστῶς εἰς τὴν ἐκπαιδευομένην νεολαίαν ἐγκατέστησαν.

Ἡ Ἱερατικὴ Ἀκαδημία.

Ἡ Σχολὴ ἡ ὁποία θὰ καταρτίξῃ τοὺς ἐφημερίους Ἱερεῖς πρέπει νὰ εἶναι Σχολὴ τῆς σοβαρᾶς καὶ σχετικῶς πλήρους γραμματικῆς καὶ θεολογικῆς ἐγκυκλοπαιδείας, ἀλλὰ κυρίως νὰ εἶναι Σχολὴ ἐν τῇ ὁποίᾳ νὰ σπουδάζηται ἡ τῶν ψυχῶν θεραπευτικὴ, ὁ ἐρημοσμός, ὁ χριστιανισμὸς. Ὁ ἐν αὐτῇ ἐκπαιδευόμενος πρέπει ἐκ τῶν προτέρων νὰ γινώσκῃ, ὅτι, ἐάν εἶναι ἄξιος νὰ γίνῃ κληρικὸς, θὰ γίνῃ μόνον ἔγγαμος ἱερεὺς καὶ οὐδὲν ἄλλο. Συμφώνως δὲ πρὸς τὸν προορισμὸν τοῦτον τὸν ἀποκλειστικὸν θὰ λαμβάνῃ καὶ τὸν καταρτισμὸν του.

Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ δώσωμεν σχέδιον ὀργανισμοῦ τῆς τοιαύτης Σχολῆς. Ἔχομεν ὑπ' ὄψει τὴν Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικὴν Σχολὴν. Αὕτη ὑπὸ τὴν ἐνοσίαν τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴν εἶναι κατ' ἐμὴν γνώμην τελειοτάτη καὶ ἀρίστη. Νὰ προστεθῶσιν εἰς τὰ πάντα ἔτη τῆς ἐν αὐτῇ παιδύσεως δύο ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ τρεῖς ἀκόμη, τὰ ὅποια ἀποκλειστικῶς νὰ εἶναι τὰ ἔτη τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐρημερικῆς καὶ θὰ ἔχομεν τὴν ἀληθινὴν Ἀκαδημίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ δημιουργῶνται οἱ ἀληθινοὶ ἐρημίτικοι ἱερεῖς. Κατὰ τὰ δῖο ἢ τρία ταῦτα ἔτη ἀνάγκη νὰ ἀσκῶνται πρῶτον, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν καὶ τὸ παράδειγμα πειραξιμένων λειτουργῶν τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Ἐὐχαριστίας, εἰς τὸν προσήκοντα κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τὴν γνησίαν ἱερὰν παράδοσιν τρόπον τῆς τελετῆς τῆς Θείας Μυσταγωγίας, οὕτως ὥστε σὺν τῷ χρόνῳ πάντες οἱ ἱερεῖς καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις νὰ συμφωνώσιν, ἡ δὲ λατρεῖα ἐρρυθμῶς πρὸς οἰκονομὴν τῶν πιστῶν νὰ τελετῆται. Δεύτερον νὰ ἀσκῶνται ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν καὶ τὸν ἐλεγχον πειραξιμένων ἱεροκρυκτῶν καὶ εἰδικῶν καθηγητῶν εἰς τὸ πρακτικὸν κήρυγμα, κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ Σχολῇ καὶ ἔπειτα εἰς τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς πόλειος καὶ τῶν πέριξ χωρίων. Τρίτον νὰ ἀποκτῶσι στοιχειώδεις γεωργικὰς γνώσεις, ἵνα βοηθῶσι τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ εὐρισκομένους χωρικοὺς καὶ τοὺς κροτρῶνους εἰς τὴν ἐπιμετρίαν τοῦ ἠσπακουῦ τῆς γῆς. Τέταρτον νὰ σπουδάζωσιν ὑγιεινὴν καὶ νὰ διδάσκωνται τὰ στοιχειώδη τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ἵνα οὕτω ἀποβαίνουσιν εὐεργετῆ τοῦ ποιμνίου των, τὸ ὅπεον ἐξ ἀγνοίας ζῆ κατὰ τρόπον ἀνθυγιεινὸν καὶ αὐτοκτονεῖ πολλὰκις ἐξ ἀμαθείας καὶ πλάνης.

Ταῦτα γνωματεύων δὲν ὑποκαταστῶ τοὺς ἱερεῖς εἰς τὴν θέσιν γεωπόνων καὶ ἱατρῶν. Ὁ ἐπιστήμων γεωπόνος καὶ ὁ ἱατρὸς πάντοτε θὰ εἶναι χρησιμώτατος καὶ ἀναγκασιότατος, ἀλλ' οὐχὶ πανταχοῦ οὕτος εὐρίσκειται· πλὴν δὲ τοῦτο ὁ ἱερεὺς ὁ δυνάμενος ἐν περιστάσεσιν ἀνάγκης καὶ περὶ τῶν ὕλικῶν συμφερόντων τοῦ ποιμνίου του νὰ μεριμνήσῃ καὶ μάλιστα περὶ τοῦ πολυτιμοτάτου, ὅπερ εἶναι ἡ σωματικὴ ζωὴ, πᾶνυ εὐλόγως κτᾶται σημαντικώτατα δικαιώματα εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τοῦ λαοῦ του καὶ ἀποτελεσματικώτερον ἐκ τούτου εἰς τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ παιδαγωγίαν νὰ ἐργασθῇ δύναται.

Τοιοῦτος ἀνάγκη νὰ εἶναι ὁ ἱερεὺς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, καὶ ἐάν δὲν εἶναι τοιοῦτος, δὲν δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν προκοπὴν τοῦ ἔθνους, διότι δὲν δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ λαοῦ, νὰ ἐπιστρέψῃ τὰς κερδίας ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ νὰ καταρτίσῃ ἡθικῶς χαρακτῆρας ἀποστρεφόμενους τὴν ἀνομίαν καὶ τὸ ἔγκλημα καὶ τὰς ἰδίας εὐχαριστήσεις τὰς ἁμαρτωλὰς εἰς τὸ ἀπὸ Θεοῦ καὶ Νόμου καθῆκον θυσιαζόντας. Ὁ ἱερεὺς δὲν καταρτίζουσιν αἱ ἱερατικαὶ Σχολαὶ αἱ ἰσοδυναμοῦσαι πρὸς Ἑλληνικὰ Σχολεῖα μὲ τὸ διακρίνον αὐτὰς πλεονέκτημα τῆς διδασκαλίας τῆς Κατηχήσεως ἢ τῶν Εὐαγγελικῶν περικοπῶν, δὲν εἶναι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῖου ἀνάγκην ἔχει ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς σήμερον εἰς τὴν ἐποχὴν

τοῦ σκεπτικισμοῦ καὶ τῆς ἀμφιβολίας. Πιθανὸν νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τοῦ ἐντελῶς ἀγαγμμάτους, ἀλλὰ πόρρω ἀπέχεσθαι τοῦ νὰ εἶναι ὁ ἱερεὺς τῆς ἀποστολῆς του.

Ἡ φυγὴ τοῦ ἱερέως πρέπει νὰ εἶναι ἀναγεγεννημένη διὰ τῆς πεφωτισμένης πίστεως καὶ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως, ὁ δὲ χαρακτῆρ αὐτοῦ ὁ ἡθικὸς νὰ εἶναι τελείως κατηρτισμένος ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐπίδρασιν ἀληθοῦς ἐναρέτων πνευματικῶν καὶ ἐν περιβάλλοντι μὴ σκανδαλίζοντι καὶ εἰς τὴν ἐλευθεροπροσύνην ἐξωθούντι. Μόνον δὲ ὁ τοιοῦτος ἱερεὺς θὰ ἔχῃ τὴν κατὰ Χριστὸν σοφίαν ἐν τῷ δυσχερεστάτῳ αὐτοῦ ἔργῳ καὶ θὰ ἀποδεικνύηται ὁ πνευματικὸς ἱατρὸς καὶ τὸ τιμιώτατον ἐν τῇ κοινωίᾳ πρόσωπον.

Καὶ τοιαύτην μόρφωσιν καὶ τοιοῦτον καταρτισμὸν καὶ τοιοῦτον ἱερεῖα δύναται νὰ δώσῃ μόνον μία τοιαύτη ἱερατικὴ Ἀκαδημία. Τόσον δὲ ἡ ἱερατικὴ αὕτη Ἀκαδημία πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν ἰδιόζοντα καὶ ἐξαιρετον αὐτῆς χαρακτῆρα εἰς τὴν παραγωγήν τοιούτων σοφῶν ὡς πρὸς τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν ἐφημερίων ἱερέων, ὥστε ἐάν τις, ἢ τινες τῶν διδασκτῶν τῆς ἀνωτάτης θεολογικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῆς ἐπιθυμήσωσι νὰ προτιμήσωσι τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφημερίου ἱερέως, νὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ φοιτήσωσι τακτικῶς εἰς τὴν ἱερατικὴν Ἀκαδημίαν κατὰ τὰ δύο ἢ τρία τῆς πρακτικῆς ἀσκήσεως ἔτη καὶ νὰ λάβωσιν ἀπὸ δεξιῶν τῆς φοιτήσεως των ταύτης τῆς τακτικῆς.

Κατ' ἀρχὰς δύναται νὰ ἰδρυθῇ τοιαύτη Ἀκαδημία μεταποιουμένη πρὸς τοῦτο τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, καθ' ὅ εἶπομεν, διὰ τῆς προσθήκης εἰς τὰ πέντε δύο ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ τριῶν ἐτῶν πρακτικῆς ἀσκήσεως. Ἡ Ριζαρείου Σχολή, ὡς ἐξηκολούθησε νὰ λειτουργῇ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της, ἱερεῖς δὲν παράγας, οὔτε θὰ παραγάγῃ, ἐάν ἡ αὐτὴ ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶνε ἐν ἐν Γυμνάσιον θεολογικόν.

Αἱ ψυχαὶ τῶν αἰοιδίμων Ριζαρέων μετὰ πολλῆς Ὀλίψεως βλέπουσιν ἀπὸ τοῦ ἄλλου κόσμου μὴ ἐπιτηρωθεῖσιν τὴν ἐπιθυμίαν των, ἡ ὁποία ἦτο νὰ δοθῶσι διὰ τῆς παρουσίας τῶν ἀληθινῶν ἐφημερίων ἱερεῖς εἰς τὸ ἔθνος καὶ οὐχὶ λαϊκοὶ θεολόγοι, ἢ ἱατροὶ καὶ δικηγόροι, οὔτε ἐπίσκοποι καὶ Πατριάρχαι καὶ Μητροπολίται, ἀλλὰ ἱερεῖς καὶ μόνον ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν ἀποστολὴν των εἶνε ἀνώτεροι ἀπὸ ὅλους τούτους, οἱ ὁποῖοι δὲν σημαίνουσι τίποτε, ἐάν ἱερεῖς δὲν ἔχουσιν, ὅπως δὲν σημαίνει τίποτε στρατηγὸς ἄνευ τοῦ ἐπιτελείου καὶ τοῦ στοιχείου τῶν ἀξιωματοῦτων. Ἐάν τώρα φωτίσῃ ὁ Θεός καὶ διαλυθῇ ἡ περὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς πλάνη καὶ μεταβληθῇ αὕτη εἰς τὴν ἱερατικὴν Ἀκαδημίαν τηρούσα τὸ διαμα καὶ ἐγκαθισταμένη εἰς τὸ κτίριον τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ μακρὰν τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐπηρείας, αἱ ψυχαὶ τῶν Ριζαρέων θὰ σικρήσωσιν ἐκ χαρᾶς, θὰ παύσῃ δὲ ἡ ἰθνηκὴ αὕτη ἁμαρτία διαπραττομένη ἐξ ἀπλῆς ἀδιαφορίας καὶ κακῆς τῶν πραγμάτων ἀντιλήψεως.

Τὰ ἐκ τῆς μετατροπῆς ταύτης ἀγαθὰ εἶνε πρόδηλα. Πρῶτον τὸ ἔθνος θὰ ἀποκτήσῃ ἱερατικὴν Ἀκαδημίαν χωρὶς νὰ ὑποβληθῇ εἰς δαπάνας. Διότι ἡ παρουσία τῶν Ριζαρέων δὲν εἶναι μικρὰ. Τὰ οἰκόπεδα ἐπὶ τῶν ὁποίων

τώρα καίται ή Σχολή, είνε εις θησαυρός ούχι μικρός. Τό δε Γερμάνειον κτίριον, ένθα νύν οι πρόσφυγες κατοικοῦσι, μέ 200 τό πολύ χιλιάδας δραχμῶν ἀνακαινίζεται, αὐξάνεται, τελειοποιεῖται, ἔνα χωρῆ 150 τροφίμων. Δεύτερον ή Σχολή θά ἔχη τότε ἀληθῶς ἱερατικόν χαρακτήρα, οι δὲ τρόφιμοι, ἀνεπηρέαστοι καί ἀπρόσβλητοι μένοντες ἀπό τὰ βέλη τῆς κοσμικοφροσύνης, θά καταρτίζονται εἰς ἄνδρας σπουδαίους καί σοβαροῦς μέ χαρακτήρα ἀληθῶς ἐκκλησιαστικόν καί μέ φιλοτιμίαν καί ζῆλον ἄξιον τοῦ ἱδεώδους προορισμοῦ, ἐν ἔχει νά ἐκπληρώσῃ ὁ ἱερεὺς ἐν μιᾷ κοινονίᾳ.

Οἱ τρόφιμοι τῆς Ἀκαδημίας ταύτης μετὰ τὴν ἀποφύτησιν των, ἀνάγκη νά χρησιμοποιῶνται καταλλήλως μέχρι τοῦ 30 ἔτους, ὅτε θά χειροτονῶνται ἱερεῖς. Ἡ προσήκουσα χρησιμοποίησι των δύνανται νά γίνῃ εἰς τὰ πλήρη Σχολαρχεῖα. Εἰς ταῦτα δύνανται νά διορίζωνται διδάσκαλοι τῶν Ἱερῶν καί τῆς Ἱστορίας ἐξοκολουθῶντες καί τὸ κήρυγμα ἐν τοῖς ναοῖς τῆς πόλεως ἢ τῆς κομποπόλεως ἐν ἣ θά ὑπηρετώσιν. Οὗτοι θά ἀσκῶνται καί πρακτικώτεροι θά γίνωνται, θά δοκιμαζῶνται δὲ ἐάν τὸ ἀπαιτούμενον ἦθος ἔχωσιν, ἔνα εἰς ἱερεῖς προχειρισθῶσιν. Οὕτως θά διατελῆ ἡ ἐκπαιδευμένη νεολαία σύμπασα ὑπὸ θρησκευτικῶν φωτισμῶν ἀληθινῶν, ὑποπιθεμένου, ὅτι εἰς τὰ Γυμνάσια θά ταχθῶσιν οἱ τῆς Θεολογίας διδάκτορες, ὡς ἀνωτέρω ὑπεδείξαμεν.

Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον.

Μία τοιαύτη ἱερατικὴ Ἀκαδημία καί ὅσαι ἄλλαι παρόμοιαι σὺν τῷ χρόνῳ θά θεωρηθῆ ἑπ'ἀνάγκης νά ἰδρυθῶσι δικαιολογῶσι τὴν ἰδρυσιν Ἐκκλησιαστικοῦ ταμεῖου. Ἰδοὺ διὰ τί. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον θά πλουτισθῆ ἐξ ἔθνικοι θησαυροῦ. Διότι εἴτε ἐκ τῶν Μουσῶν ἔχει τοὺς πόρους του εἴτε ἐκ φόρων, εἴτε ἐξ οἰκισθῆσιν ἄλλης κτηγῆς, πάντα ταῦτα εἶνε ἔθνικὸς πλοῦτος. Ὁ ἔθνικὸς οὗτος πλοῦτος δὲν εἶνε δίκαιον νά δαπανᾶται χωρὶς τὸ ἔθνος νά ἔχη νά ὠφελθῆ. Ἐάν δὲν ἔχητε ἱερέα εἰδικῶς, ὡς εἶπομεν, μεμορφωμένον διὰ τὴν ἀποστολὴν του καί ζῶντα ἔνα ὑπηρετήσῃ εἰς τὸ πνεῦμα του, θά ἔχητε πάντοτε ὡς τὰ πολλὰ τῶν ἐπαγγελματιῶν, τὸν τυπικῶς ἐκπροσωποῦντα τὴν ἱερωσύνην καί δυνάμενον, ὡς μέχρι τοῦδε, νά ζῆ ἐκ τῶν προαιρετικῶν ἄλλ' ἐπιβεβλημένων ἐξ ἀνάγκης ἀμειβῶν καί περὶ τοῦ τοιοῦτου ἐπαγγελματίου εἶναι περιττὴ πᾶσα φροντις ἰδιαιτέρα, διότι δύναται, ὡς τὰ πράγματα βεβαιουσι, νά συντηρηθῆ, εἶνε δὲ ἐνδεχόμενον, ἐάν καί ἰδικότερος μισθὸς τῷ δούλῳ, νά πάθῃ φαστάνην καί τυφον καί ἀχρηστότερος ἢ νῦν νά καταστῆ. Τοιοῦτον ἐννοῶ καί τὸν ἀπόφοιτον τῶν Σχολαρχείων ἱερατικῶν Σχολῶν καί τὸν τῆς Θεολογικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῆς. Ἰσως ἀπορήσῃτε διατί εἰς τὴν αὐτὴν μοῖραν τίθημι τὸν διδάκτορα τῆς Θεολογίας, ὡς ἐφημέριον, πρὸς τὸν ἀπαιδευτὸν καί τὸν ἀπόφοιτον τῶν Σχολαρχείων ἱερατικῶν Σχολῶν. Ἀλλὰ εἰς τὰ πράγματα ἔχω βεβαιωθῆ, ὅτι ὁ διδάκτωρ τῆς Θεολογίας δύναται νά εἶναι ἱκανὸς διὰ ἱεροκήρυξιν, διὰ καθηγηγῆς, διὰ ἐπίσκοπος, διὰ θῆσεις ἐξαιρετικῶς καί σπουδαίας, ἀλλὰ διὰ ἐφημέριος εἰς λαὸν ὄχι.

Ἀπλούστατα διότι πρὸς τοῦτο ἡ ψυχὴ του δὲν ἰμορφήθη καί ὡς ἄνθρωπος δὲν ἠσκήθη. Εἶνε πραγματικῶν καί σύγχρονον τὸδε τὸ παράδοξον φαινόμενον : οἱ ἱερεῖς μας καί οἱ πλείον ἀπαιδευτοὶ εἶνε πιστοὶ καί εὐσεβεῖς καί κατὰ γενικὸν κανόνα ἐνάρετοι. Μόνον εἶνε ταλαίπωροι, διότι οὐδεὶς τοὺς ἠσκήσεν, οὐδεὶς τοὺς ἐδίδαξε συστηματικῶς, ἔνα γινώσκωσι τί ποιοῦσι, καί φαίνονται ὡς ἐπ'ἄγγελμα θεωροῦντες τὸ μέγα ἀξίωμα των.

Αὐτὸ δὲν τοὺς ἐπιβαρύνει διόλου ἠθικῶς. Καί διὰ τοῦτο ὁ Παράδεισος εἰς αὐτοὺς εἶνε ἀνοικτός. Ἀλλοίμονον μόνον εἰς τοὺς γραμματισμένους, οἱ ὅποιοι δὲν τοὺς ἀγαπῶσι καί δὲν τοὺς βοηθοῦσι. Διότι ὑπάρχει καί κλάσις. Λοιπὸν ἔχομεν τὸδε τὸ φαινόμενον. Εἰς πολλὰς πόλεις συμπίπτει ἐν τῷ αὐτῷ ναφί νά εἶναι εἰς ἀπαιδευτοὺς καί εἰς θεολόγους ἱερεῖς. Ὁ ἀπαιδευτοὺς εἶνε ὁ ἱερεὺς ὁ ἀρχαῖος μέ τὴν ἀποστασίν του εἰς τὰς παραδόσεις, μέ τὰς προλήψεις του, μέ τὴν ἐπαγγελματικὴν του συμπεριφορὰν, εἶνε δὲ ταπεινόφρων πῶς καί εἰς τὸ Μυστήριον μετ' εὐλαθείας προσκείται, ἐάν δὲν τύχῃ κατὰ ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν νά ἔχη ἐφαρμόζον τὸ ἦθος. Ἀλλὰ καί ὁ θεολόγος δὲν διαφέρει τοῦ ἀπαιδευτοῦ, εἶνε ὡς πρὸς τὴν ἱερατικὴν του ζωὴν ὁ αὐτὸς πρὸς ἐκεῖνον. Οὐχὶ δὲ σπανίως εἶνε χειρότερος τοῦ ἀπαιδευτοῦ, διότι εἶνε τετυφωμένος ἐκ τῆς ἰδέας, ὅτι εἶνε γραμματισμένος. Δὲν ἀσχολεῖται περὶ τὴν θεραπευτικὴν τῶν ψυχῶν, διότι δὲν γινώσκει. Δὲν κοπιᾷ, ἔνα σώσῃ, διότι εἰς τοιαύτην ἀποστολὴν δὲν ἐμορφώθη. Τὸ φῶς φαίνει, ἔταν καίρη. Αὐτὸς δὲν καίει· πῶς δύναται νά φωτίσῃ; Μὴ νομίσῃτε, ὅτι ἐάν εἶχῃ μισθόν, θά ἐκινεῖτο· τοῦτο εἶνε πλάνη δεινὴ. Ὁ μισθὸς καθιστᾷ βαρύτερον καί δυσκινητότερον τὸν μὴ ἐλαυνόμενον ἀπὸ τῆς καρδίας του εἰς τὴν τῶν ἄλλων ὠφέλειαν, ἢ ταῦτόν εἰπεῖν τὸν μὴ μεμορφωμένον εἰς ἐφημέριον ἱερέα καί μὴ γινώσκοντα καί ἀγαπῶντα τὸ ἔργον του.

Λοιπὸν Ἱερατικὴ Ἀκαδημία πρῶτον καί ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον δεύτερον. Τότε μάλιστα πᾶσα θυσία πρέπει νά γίνῃ. Τότε μάλιστα τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα λύεται.

Εἰς τὴν ἰδρυσιν τῆς πρώτης Ἱερατικῆς Ἀκαδημίας θά χρησιμεύσῃ, καθ' ἃ εἶπομεν, ὡς βάσις ἡ Ριζαίριος περιουσία καί τὸ κτίριον τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ καί δὲν θά ὑποβληθῆ ἀμέσως τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον εἰς δαπάνας σημαντικῶς δυσαναλόγους πρὸς τὰς προσόδους του. Θά παρέχῃ μόνον ἐν βοήθημα εἰς τὴν συντήρησιν τῆς πρώτης Ἱερατικῆς Ἀκαδημίας, θά πλουτίζηται δὲ ἀρκετᾶ, οὕτως ὥστε μετὰ 15 ἔτη, ὅτε θά ἀρχίσῃ ἡ χρησιμοποίησις τῶν καρπῶν τῆς Ἱερατικῆς Ριζαίριος Ἀκαδημίας, τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον θά εἶνε εἰς θέαν νά μισθοδοτήσῃ ἱερεῖς. Μετὰ δὲ 20 ἢ 25 ἔτη θά ἐπαρκῆ νά ἰδρῶσῃ καί νά συντηρήσῃ καί νεῶν ἱερατικῶν Ἀκαδημιῶν ὡς τὴν πρώτων.

Ἡ πείρα καί ἡ πράξις θά ὀδηγήσῃσι πῶς θά κανονισθῆ ἡ μισθοδοσία. Πλάνη δεινὴ εἶνε τὸ ὑποστηρίζον, ὅτι ὁ μισθὸς τῶν ἐν ταῖς πόλεσι πρέπει νά εἶναι μεγαλύτερος ἢ τῶν ἐν τοῖς χωρίοις ἱερέων. Διαφορὰ δὲν θά ὑπάρ-

χῆ οὐδεμία. Ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀκαδημίας πρέπει νά λαμβά νῃ μηνιαίως 300 δραχμᾶς διὰ τὴν συντήρησιν του, ἀλλὰ θά ἔχη καθωρισμένας τὰς ὑποχρεώσεις του καί τὰ καθήκοντά του, καί θά διατελῆ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἐπισκόπου, ἐν ἐκπληροῖ τὴν ἀποστολὴν του κηρύττων καί ἱεροπρεπῶς συμπεριφερόμενος. Ὁ τῶν πόλεων θά ἔχη περισσότεράς δαπάνας, ἀλλὰ δὲν θά παύσῃ νά ἔχη ἰδιαιτέρας προσόδους, ἃς δὲν θά ἔχη ὁ τῶν χωρίων. Αἱ πραγματικαὶ ἀμοιβαὶ ἐκ μέρους τῶν χριστιανῶν δὲν εἶνε δυνατὸν νά ἐκλείψωσιν ἐντελῶς. Ἡ τελετὴ τῶν μυστηρίων πάντων πρέπει νά γίνηται ἄνευ ἰδιαιτέρας ἀμοιβῆς, ἔνα ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἱερέως τηρηθῆ. Ἀλλὰ εἶνε τόσαι ἄλλαι θρησκευτικαὶ τοῦ λαοῦ ἀνάγκαι, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ συνείδησις τοῦ χριστιανοῦ εὐχαριστεῖται, ἐάν καί ἐμπράκτως διὰ μιᾶς μικρῆς ἢ μεγάλης ἀμοιβῆς αἰσθητοποιήσῃ τὴν πρὸς τὸν ἱερέα ἐγνωμοσύνην. Διὰ τοῦτο ὁ ἱερεὺς τῶν πόλεων ποιμαίνων πομπιῶν πολυπληθέστερον καί ὡς τὰ πολλὰ εὐποροῦν θά ἔχη ἀναλόγους πρὸς τὰς δαπάνας του καί τὰς προσόδους.

Τὸ ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον θά προνοῆ ἐπίσης καί περὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἱερέων μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν ἐν ἣ περιπτώσει εἰς ἀπορίαν καί ἐνδειαν εὐρίσκονται.

Ἡμεῖς ἀπλῶς νύξιν διδομεν. Ἐὰ καθ' ἕκαστα θά τὰ ὄρησι καί θά τὰ διακυπῶσῃ ὁ πρακτικὸς νοῦς ἐκεῖνων, οἱ ὅποιοι θά θελήσῃσι νά μελετήσῃσι καί νά νομοθετήσῃσι.

Ταῦτα καθ' ἡμᾶς εἶνε τὰ σοβαρὰ καί τὰ σπουδαῖα τὰ ὁποία πρέπει νά ἀπασχολήσῃσι τὴν Ἱεράν Σύνοδον, τὴν Κυβέρνησιν καί τὴν Βουλὴν.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ οὖσα, ἔχει ἀδιαμφισβήτητον τὸ δικαίωμα νά αἰτήτηται παρὰ τῆς Κυβερνήσεως καί τῆς Βουλῆς πᾶσαν συνδρομὴν πρὸς δημιουργίαν ἀληθινῶ ἐφημεριακῶ κλήρου. Ἡ δὲ Κυβέρνησις καί ἡ Βουλὴ ὀφείλει νά ὑπακούσῃ εἰς τὴν αἴτησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀφ' οὗ συζητήσῃ καί πεισθῆ, ὅτι αὕτη εἶναι πρακτικὴ κπὶ συμφέρουσα εἰς τὸ ἔθνος καί ὅτι πᾶσα δαπάνη οὐχὶ ἐπὶ ματαίῳ γενήσεται, ἀλλὰ ἀληθῶς καί πραγματικῶς θά συντελέσῃ εἰς τὸν καταρτισμὸν ἀληθινῶν καί γνησίων τοῦ πολιτισμοῦ σκαπανέων, ὅποιοι εἶναι οἱ ἐφημέριοι ἱερεῖς, τοὺς ὁποίους, ὡς ἀπεδείξαμεν, δύναται νά καταρτίσῃ μόνον μία Ἱερατικὴ Ἀκαδημία ἀληθινὴ εἰς τὸν μέγαν τοῦτον ἔθνικόν προορισμὸν αὐτῆς.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Πατὴρ φιλόστοργος, ὡς ὁ Θεὸς, οὐδέποτε παύει ἀγαπᾶν καί εὐεργετᾶν τὰ ἑαυτοῦ τέκνα καίπερ μὴ ἀνταποκρινόμενα εἰς τὴν ἀγάπην καί εἰς τὰς εὐεργετίας αὐτοῦ· ἐδ ἀγαθὸς ἔστω πατὴρ ποιεῖ τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτῶν καί εἶνε ἔτοιμος, ἔνα θυσιάσῃ ἐν ἀνάγκῃ καί τὴν ἰδίαν του ζωὴν ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἔνα ἔλθωσιν εἰς συναίσθησιν ἑαυτῶν καί

εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν, ἥτις μέλλει νά ἀποθῆ τὸ μέσον τῆς εὐδαιμονίας των.

Κυρίως εἰπεῖν ὁ οὐράνιος Πατὴρ οὐδέποτε τιμωρεῖ καί κολάζει, ἀλλὰ παραχωρεῖ καί ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἀμαρτῶν τὰ δεινὰ τοῦ παρόντος βίου, ἅτινα εἶνε οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ ἡ φυσικὴ συνέπεια τῆς παρακοῆς καί τῆς παρεκτροπῆς των ἢ ἐπ' αὐτῶν ἐνεργεῖ αὐτοῦ εἶνε τόσον εὐεργετικὴ βίον ἢ τοῦ ἡλίου ἐν τῷ σεριώματι, παρὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀποτελεσμάτων τὴν προερχομένην ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀντικειμένων ἐπὶ τὰ ὁποῖα προσπίπτει. Ὡδε ὁ φοιτῆρ τῆς ἡμέρας ἐμψυχώνει καί ζωογονεῖ, ἐκεῖ καίε καί καταστρέφει· ἐδῶ ἀκαλύπει καί διαλύει, ἐκεῖ ἀκλήρυνει καί ζηραίνει, καί ὅμως οὐδέποτε παύει ὦν ὁ αὐτὸς ἀστήρ, εὐεργετῶν κατὰ τρόπον ὁμοίμορφον καί κατὰ νόμον σταθερὸν καί ἀναλλοίωτον.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ πανάγαθος Θεὸς δὲν θέλει ἄλλο εἰμὴ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἑαυτοῦ τέκνων, καί δὴ καί ἐκεῖνων, τὰ ὁποῖα δεικνύονται ἀπειθῆ καί ἀνυπότακτα. Καί ἐάν μὴ ἀνθίσταντο ταῦτα εἰς τὴν εὐεργετικὴν ἐνεργεῖαν αὐτοῦ, δὲν θά ἐγίνωσκον εἰμὴ τὴν εὐδαιμονίαν. «Ὁ Θεὸς οὐ θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἕως τοῦ ἐπιστρέψαι καί ζῆν αὐτόν.» Ναί μὲν ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νά ἐπέλθῃ ἡ συμφορά, ἀλλ' ἡ ἀγαθότης καί μακροθυμία αὐτοῦ, ὁμοίως πρὸς τὴν φρόνησιν πατρὸς ἀγαθοῦ, ἀδύνατον νά εἶναι ἄνευ σκοποῦ καί τέλους. Πάντας θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Αὕτη ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὴν μετάνοιαν καί τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν καί κατὰ συνέπειαν εἶνε συνθηκολογική. «Ἐπιστρέψατε πρὸς με καί ἐπιστραφήσομαι πρὸς ὑμᾶς» λέγει Κύριος. Πῶς δὲ ἐνεργεῖ ἡ τοῦ Θεοῦ ἀγαθότης, τοῦτο διδάσκει ἡμῖν ἡ Ἁγία Γραφὴ ἢ περιέχουσα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ τοῦ Θεοῦ εὐσπλαγγνία πολλαπλασιάζει εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς τὰ μέσα τῆς μετανοίας καί σωτηρίας αὐτῶν. Τότε καί μόνον τότε θά παραχωρήσῃ νά ἐνσπῆσῃ ἡ δυστυχία καί συμφορά, ὅταν κρῖνῃ εὐλογον καί ἀναγκαῖον, ὅπως ἐξαγάγῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀπάτης ἢ καί πάλιν παρέχει αὐτοῖς εὐεργετίας, ὅπως συγκινήσῃ αὐτοὺς εἰς ἐγνωμοσύνην καί εὐχαριστίαν. Καί ἐν γένει διὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν μεταχειρίζεται πᾶν ὅτι συμβαίνει ἐν αὐτοῖς καί περὶ αὐτοῦς.

Τίς, δυνάμενος νά γνωρίσῃ τὴν μακροθυμίαν τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς ἡμῶν, θέλει ἀρνηθῆ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἀθλοῦς ἀμαρτωλοὺς; ἢ ἐπιγνοὺς τὴν φιλανθρωπίαν αὐτοῦ θά ἐλάβῃ τὰ μέσα αὐτῆς ὡς ἀνθρωπίνους ἐφευρέσεις καί τὸ Εὐαγγέλιον τῆς χάριτος καί εἰρήνης ὡς ἀπάτην; Ναί, φίλοι ἀναγνώσται, ἔλον τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας καί ἀπολυτρώσεως ἡμῶν διαχέει καί διασκορπίζει πανταχοῦ τὸ ἀπειρον τοῦ Θεοῦ ἔλεος!

Ἡμεῖσαν τινὰ συνωδοιπόρου εἰς ἄνθρωπος συνετός καί εἰς ἕτερος φλύαρος. Ὁ μὲν ὠμίλει ὀλίγα, ὁ δὲ πολλὰ καί ἀπερίσκεπτα, ἰδίως κατὰ τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ καί τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ προσώπου καί κατὰ τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ.

Μετά τινες άνωφελείς άποκρίσεις, ο πρώτος εκ τούτων έτήρησεν άπόλυτον σιωπήν, μή θέλων να παρενοχλή άνθρωπον φλόαρον και άσυνειδήτων. Έν τούτοις, έν τῷ σταθμῷ, έν φ έμειναν ένα γευματίσιωνιν, έμαθην ότι ουτος ήτο άνθρῳπος άνθηκιάτατος και ή μάστιξ του χωριου του. Τότε άντι να άποστραφή αυτόν, τον προσέβλεψε μετά βαθυτάτου είκτου και σιωπηλώς ήρχισε να δέηται ύπέρ αυτού. Ότε δι και πάλιν επέστησαν τῆς άμάξης, εις των ύδηγών αυτής, κατή πολυμελούς οικογενείας, αρχίζει ημιλών περί πατρική; φιλοστοργίας και περί τῆς λύπης, ήν δοκιμάζει άποχωριζόμενος των τέκνων αυτού. —Τούτο εινε άληθέστατον, άναφωνεί ο φλόαρος; έκείνος μετ' έμφράσεως; ζωηροτάτου αίσθήματος!

Μίαν ήμέραν ο υίος μου επλανήθη επί ώρας πολλάς και δέν εγίνωσκον που εύρίσκετο; εζήτηουν αυτόν πανταχού, και εις τὰ δάση και εις τὰς έρήμους, άνωφελώς, και έγενόμενν έξω φρεσών, έως ου μετά κίνδυνον τῆς ζωῆς μου, έκαμεν ο Θεός και άνεύρον αυτόν και μετά θερμών παρακλήσεων κατώρυσσα να τον παραλάβω εις τον οίκόν μου!

—Και λοιπόν, κύριε, λέγει αυτός ο φρόνιμος; συνοδιτης; νυν έννοει; πιστεύω, εϊσθεν, διατι ο πατήρ των ανθρώπων δύναται να λυπηται εν τῆς πλάνης αυτών και να Ολλέηται δια τῆν δυστυχίαν αυτών, να σπεύδη εις βοήθειαν και τὰ πάντα να ποιῆ, όπως σώση αυτούς!

Έκ τῆς διηγῆσεως ταύτης; καταπλαγείς και σιωπήσας πρό; στιγμῆν άνακροῖζει έπειτα βαθέως συγκεινημένος ότι τούτο εινε άληθές; [Ναι, φίλε, ο Θεός εινε ο πατήρ ημών, ήδη έννοώ ότι δύναμαι να κρίνω περί αυτου άπ' έμαυτου. Έπειδή ο Θεός εινε ο δούς εις έμέ τῆν δύναμιν ταύτην του αίσθήματος. — Και επί τῆ σκέψει ταύτη ή φυσιογνωμία του ταλαιπώρου τούτου ανθρώπου φαιδρύνεται, οι λογισμοί αυτού μετατρέπονται εις αγαθούς; ή πρώτη φαιτεινή άκτις διαλύει το σκοτό; και τῆν άγνωσίαν αυτού. Πολυλαπισιάζει τὰς ερωτήσεις και επιθυμεί να φωτισθῆ και διδαχθῆ κάλλιον, και έως το έσπέρας ή συνομιλία παρατείνεται θρησκευτική και τερπνή, παρά τῆν προσέραν, ήτι; υπήρξε θλιβερά και άνόητος!

Έπλανήθητε, εξακολουθεῖ ο συνετός; έκείνος χριστιανός, ναι, επλανήθητε, δεινός; διότι δέν εζήτησητε τον Θεό; ουδαμού άλλωχού, ειμή έν τῆ φύσει; άλλ' αυτη εινε το έργον; όχι; το τέκνον αυτού! Η φύσις παρουσιάζει του Θεου τὰς τελειότητας κατά τρόπον θαυμαστόν. Και σεΐς ή εικών αυτού, δύνασθε να γινώσκητε τον δημιουργόν και προνοητήν σας; κατά τινες έπόψεις ως το τέκνον σας το ποιηθέν κατά τῆν ιδίαν ήμῶν εικόνα και ήνόμενον να κρίνη άπ' έαυτου περί του τί εϊσθε ως πρός τὰς δυνάμεις του τε σώματος και τῆς ψυχῆς; Τὰ δένδρα των άγρών σου, τὰ πάντα οσα παρουσιάζουσιν ήμιν τους καρπούς των, άγνωστοι τελείως το καλόν το όποιον προζενουσιν. Αλλά ταυτα δέν εινε, ειμή το άποτέλεσμα τῆς του Θεου αγαθάτης χωρίς να εινε ή ζωσα εικών, συναισθητική, νοητική και ένεργητική κατά βούλητην ήμεις δὲ τὰ τέκνα του Δημιουργού, ήμεις, οτινες επροικισθητε

δια ψυχῆς νοητικῆς και συναισθητικῆς, ήμεις, οτινες πράττετε το καλόν μετά βουλῆς και σκέψεως, ήμεις, οτινες εποιήθητε κατ' εικόνα του ουρανίου Πατρός ημών, ήμεις λέγω, οτινες, δύναμαι του αιώνιου έκείνου Νόμου, δι' ευ τὰ γινόμενα δυοα μετέχουσι των δυνάμεων τῆς παραγαούσης; ταυτα αρχῆς, μετέχετε της δυνάμεων διότι ή ψυχή ημών ζωοποιείται άμέσως δι' έμφυσήματος αυτού του παντοδυνάμου Θεου; ήμεις, οτινες, έν τινι μέτρῳ, δύνασθε να κρίνητε περί των ενεργειών τῆς ύψίστης διανοίας, τῆς βουλήσεως; και των συναισθημάτων αυτης; δια τῶν ιδιῶν σας, ήμεις φέρετε έν ήμιν αυτους; τον λόγον, τῆν άπόδειξιν, τῆν κλειδα και τῆν σφραγιδα των άληθειών του Ευαγγελίου, και δύνασθε συνετός; να κατανοήσητε ότι ουδέν υπάρχει ουτε υπεράνω τῆς θελήσεως του Κυρίου Παντοκράτορος; ουδὲ υπεράνω του μεγαλείου και τῆς αξίας αυτού, οστι; ενεργεί ύπέρ τῆς σωτηρίας των ιδιων τέκνων αυτού!

Πόσαι λύσεις; δύσκολοι εκπληγίζουσι φωνεϊναι εκ του συλλογισμού τούτου! "Ω μεθ' όπίσης εκπλήξεως και ευχαριστήσεως; ο άνθρῳπος έκείνος, γενόμενος παρευθός σοφός και συνετός, μετέβαινεν από του ένδς αντικειμένου εις το έτερον, όπως προσκλήσηται νέους χαρακτήρας; φωτός! "Ω μεθ' όπίσης; προθυμίας; απέδωκε δόξαν τῷ Θεῷ δια τῆν άποκαλυφθεισαν άλήθειαν! "Ω βάθος πλούτου γνώσεως και εύσπλαγγχίας Θεου! Έκείνος, οστι; τῆν πρώϊαν έβλασφήμει ως άλλος Σαούλ κατά του σωτήρος αυτου Δαβιδ, το έσπέρας ήν χριστιανός συντετριμμένος υπό ζήλου ένθους, σχηματίσας; τῆν άπόφασιν ένα ζητη νέας διδασκαλίας, και ένασχολήται περί τῆς σωτηρίας αυτου; ουτω δέ, πλήρης βαθυτάτου σεβασμού πρός τον Θεόν από τῆς στιγμῆς εκείνης, θευμάζων τῆν άπειρον αυτου συγκρατάσασιν, αρχεται κατανοών δια των αίσθημάτων τῆς; ιδίας; του καρδιας το μέγα και υπερφύεις; μυστήριον των οικτιρμών του Θεου, του όποιου ή πατρική άγάπη προς τους ανθρώπους έκαμεν οστε να πέμψῃ τον υιόν αυτου τον μονογενή εις τον κόσμον, ένα πῶς ο πιστεύων εις αυτον μη άπόληται, άλλ' έχρη ζωῆν αιώνιον». (Ιωάν. γ, 16).

Έγραφον έν Μεσολογγίῳ, τῆ 17 Δεκεμβρίου 1907.
† Ο Άρχιεπίσκοπος Άκαρνανίας και Ναυπακτίας
ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

Ο ΩΔΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Έπίτηδες επροτιμήθη ή πολυδενδρος; κοιλάς. Έπρόκειτο εκεί να γίνη ήδικός άγών. Ητο ή πρώϊα λαμπράς του έαρος ήμέρας. Σπίνοι και πυργίται, ψιττακοι και χελιδόνες, καναρινία και γλαυκες, κισσαι και υπολαϊδεις, κορῳνα; και κορυδαλοί, κόσσυφοι και άηθόνες — πάντες ουτοι εϊχον σπεύσει να συνέλθουν πρώτοι. Τον άγώνα ειχε τῆν τιμήν ν' άνοίξη ο πασίγνωστος πυργίτης. Μέχρι τούδε τον εγνώριζεν ο κόσμος ως παμπόνηρον πτηνόν και συνήθως; όχι ευλαβῆ εις τὰ πρώϊα σπαργά. Αλλ' ως ψάλτην, ος; όμολογῶ, δέν τον ήκουσά ποτε με τους καλλιφώνους να ταχθῆ. Αλλά τί σημαίνει; Μη δέν θεωρεῖ τον έαυ-

του τον ο καθεὶς ύψηλότερον των άλλων και όταν έτι το άνάστημά του εινε τουτ' αυτό πυγμαϊόν;

Έγώ, ειπε μετ' αυτον ο προπέτης; ψιττακός, έχω ελας; τὰς φωνάς, ος; όρειλω εις τῆν γλώσσαν τῆν παρειαν και τῆν μιμηλῆν μου χαρίν. Αλλ' ή ήδική σου ιδιότης; εινε μάλλον εϊρωνία, λέγει προς αυτον ή πολυλάλος; χελιδών. Σύ ήδύνασο ν' άγωνισθῆ; μ' άλλην τάξιν ζωῆν, προς ε και ημοιάζει; μάλλον. Βίσαι, φίλε μου, πίνθηκος; ο μίμος; μ' ένα πτέρωμα; ώραϊον. — Ητο άδιάφορον αυτῆ; άν, έχων τὰ πρατεία εις τῆν φλυαρίαν, δέν απέβλεπε; σπουδαίως εις τῆς νίκης; τῆν τιμήν, οστε ν' άποφειγη; δια τουτο τὰς έπιβλαβεῖς; άντιπαθείας. Αυτη ειχε να καυχῶται; έτι, ότι άπ' αιώνων; έχει τῆν τιμήν να μας φέρῃ; κάθε νέον; έαρ υπό τὰ χελιδονίσματα των παιδιαν. Και το άλλο τέλος; —επροτίμα; έτι μάλλον; νέναι αυστηρός; κριτής των άλλων. Δια τουτο; οτε το καλλιφωνον κανάρι; πεποϊθός; εις τῆν φωνήν του, αρχεται να ψάλλη μετά θάρρους; Εινε, λέγει; πάλιν ή αυτη, εινε; άληθῶς; μεγάλη ή άντοχή σου εις το; ξδειν, και ή ευστροφία; τῆς φωνῆς σου και των λαρυγγισμών σου ή γλυκύτης; — ταυτα εινε; προτερήματα; μεγάλα και τιμῆς; πολύ δικαίως τῆν ώραϊοτάτην σου πατρίδα, εκ τῆς; όποιας; φέρεις τῆν γωστήν; επωνυμίαν; αλλά; πρέπει, κύριέ μου, τουτο να δευθῆς; ότι ψάλλεις; διαρκῶς, και πολλάκις; προκαλεις; ζάλην εις τῆν κεφαλήν. Εινε; δε γνωστόν, ότι δέν; άρκεί να ψάλλῃ; τις καλῶ, αλλά; πρέπει και να μάθῃ να σιγῆ; όλγον. Διότι; τις δέν; ήκουσέ ποτε, ότι ή σιγή; ή έν καιρῷ; εινε; άρετή χρυσῆ; — Το άπόφθεγμα; τῆς χελιδόνος; ήτο κατ' αρχῆν; πολύ; άρθόν, καιτοι; πρώτη ή αυτη δέν το ήκολούθησέ; ποτε. "Ισα; ίσα; όμως; τί άποδεικνύει; τουτο; "Οτι; το; όρθόν; πολλάκις; εινε; τόσοσ; προφανές, οστε να μη; δύναται να μη το βλέπη; και έκείνος; οστι; δέν το εκτελεῖ.

Χολωθεῖσας; ως; ειός, ή; σπιζα, τόσοσ; αυστηρῶς; επικριθεῖσας; παρεχώρησε; τῆν θέσιν εις τον συγγενῆ; της; σπίνον. Εινε; οτος; πρωτεξάδελφος; του καναριου, άλλα; εις το; ζσμα; εινε; ολος; ξένος; προς; άλλήλους. Ητο; το; λμηρόν; πολύ; ο; σπίνος; εις τῆν; ήδικήν; ν' άγωνισθῆ; με το; ευφωνον; κανάρι. Ένθυμούμαι; εταν; μαθητής; εις το; χωριον, εύρισκόμην; έν τῷ; μέσῳ; των; πτηνων, ότι; με; κατέβλεγε; το; ζσμα; του; κηροραμφου; κοσσύφου; αλλά; το; κελάδημα; του; σπίνου; δέν; μου; ήρεσε; πολύ. Τὸ; αυτό; συνίθη; και; ένταυθα. "Ως; μονότονος; εκρήθη; του; σπίνου; ή; φωνή.

Μετ' αυτον; κατῆλθε; σοβαρός,; σείων; το; μακρόν; λοφίον, ο; γνωστός; κορυδαλός. Είχα; πόθεν; μέγαν; εις; τὰ; παιδικά; μου; έτη; το; να; μάθω; να; εύρισκω; των; συντρυφῶν; τρουλλιτων; τὰς; φωλεάς; πλην; δέν; δύναμαι; να; καυχῆθῶ,; ότι; το; κατώρυσά; ποτε; να; εύρω; εστω; και; μονάχην; μίαν. Εινε; τὸ; ή; τέχνη,; μετά; τῆς; όποιας; κρύπτουν; τὰς; οικείας; φωλεάς; επί; του; γυμνου; σχεδόν; εδάφους; — Τι; ώραϊα,; εταν; εις; τῆν; έξοχήν,; πρὶν; φανῆ; ακόμη; ή; χρυσῆ; αύγή,; ακουῆς; αϊφνης; τῆν; γλυκειάν; των; φωνῆν,; ως; εἰν; εγκαιρως; σε; καλοῦν; από; τῆν; κληνην; σου; να; σηκωθῆς; — Τι; χαρά,; εταν,; τεταγμένος; ως; φρουρός,; τον; κορυδαλόν; ακουῆς; με; το; ζσμά;

του να σε καλῆ,; έχει; θάρρος,; λέγων,; λήγει; πλέον; ή; νυκτερινῆ; φρουρά; σου!; Βίβαι; ταυτα; των; κορυδαλῶν; προσόντα,; άλλ'; εις; τον; άγώνα; τῆς; ήδῆς; δέν; λαμβάνονται; πρό; οφθαλμῶν,; και; ο; φίλος; μας; κορυδαλός; δέν; λαμβάνει; ουτε; μίαν; ψῆφον; των; κριτών.

Και; έν; τούτοις; !; οι; αίκατοι; αυται; άποτυχία; δέν; ήμ; πόδισαν; διόλου; εις; τῆν; ήδῆν; να; μετρηθῆ; ή; σχ; σιομορραμφῆς; υπολαϊς. Έγώ; βλέπω,; ειπε,; να; το; λμῶσι; και; πολύ; χειρότεροι; μου; άλλοι; να; διατάσω; μόνη; ως; δειλή; ; μετριοφροσύνη; δέν; γωρεῖ; με; φημιζου; ως; μοναδικῆν; μεδισταν; και; ο; κόσμος; με; θαυμάζει,; ότι; τόσοσ; περιτέχνης; με; τῆν; συραφῆν; των; φύλλων; περισκέπω; τὰ; μικρά; μου; μήπως; έχω; και; το; τάλαντον; τῆς; ήδικῆς; χωρίς; να; γνωρίζω; τουτο; Πίλην; ως; φαίνεται; ήγνός; ή; κυρά; υπολαϊς,; ότι; εταν; έχρη; τις; κανέν; καλόν,; τότε; χάνει; τῆν; αξίαν,; εταν; θλήη; να; επιδειχθῆ.

Είς; τῆν; σύνδοδον; των; πτερωτῶν; ειχε; παραστή; εγκαι; ρους; και; ή; Αθηναία; γλαυξ. Καιτοι; έχει; οφθαλμούς; μεγάλους; καιτοι; ήτο; άπλετον; το; λάμπον; φῶς,; όμως; δυσκο; λεύεται; να; βλέπη; εις; άπόστασιν; μικράν. Αλλ'; εἰν; δέν; διακρίνη; καθαρά; ή; γλαυξ,; όμως; και; δέν; ήτο; παντελῶς; κοφῆ,; ουδὲ; ελειπε; και; παρ' αυτῆ; ο; κοινός; εγωισμός.

Οι; κακοφωνότεροι; πολλάκις; εινε; προθυμότεροι; εις; το; ψάλλειν; και; ένῳ; ψάλλον; φρικωδῶς,; δέν; το; έννοούν; πο; σῶς,; ότι; δέν; ευφραίνου;ν; δυστυχῶς; τους; άνευτικους; άκρα; τὰς. Ουτω; και; το; νύκτιον; πτηνόν; διακόπτει; άπρεπῶς; τῆν; κοινῶς; επώνυμον; του; ποταμού,; και; εκβάλλει; τὰς; κραυγὰς; τὰς; άπεισίας,; μετά; των; όποιων; καταστρέφει; τῆν; γλυ; κειαν; άρμονίαν; τῆς; νυκτός. Ητο; τουτο; σύνθημα; οίκτρον; τῆς; μεγάλης; παραχῆς; έν; τῆ; συνελεύσει; των; πτηνων. Τότε; και; ή; κισσα; εύρε; τον; καιρόν; του; πιθήκου; να; ζηλώσῃ; τρόπον; και; κραυγὰς; παντοίας; να; εκβάλλῃ. Τότε; και; ή; συγγενῆς; αυτης; κορώνη; άμιλλῶται; κακοζήλως; με; τὰς; παραχόρδους; της; φωνάς. Μήπως; και; εκ; των; ανθρώπων; δέν; υπάρχουσι; πολλοί,; οι; όποιοι; να; εύρισκουν; τέρψιν; μάλλον; εις; τῆν; ταραχήν;

Ητο; δυνατόν; λοιπόν; να; βαδίσῃ; πλέον; ασφαλῶς; ο; προ; κείμενος; άγών; Ημιλλῶντο; σχεδόν; πάντες; τις; να; επιτείνῃ; μάλλον; το; κακόν. Όμως; ήσαν; και; δλίγοι,; φρονιμώτεροι; των; άλλων,; οι; όποιοι; ελυποῦντο; σφόδρα; επί; τῆ; τοιαύτη; του; άγῶνος; εξέλιξει; χάρις; εις; τὰς; προσπαθείας; των; λοι; πῶν; δέν; εβράδυνε; πολύ; να; επέλθη; έκρα; σιωπή. — Είς; ψη; φοφορίαν,; εις; ψηφοφορίαν; ήκούσθη; τότε; γενικῶς; έν; μιᾶ; φωνῆ. Με; μεγάλην; δ' άγωνίαν; περιέμενε; καθεὶς; του; στε; φάνου; τῆν; τιμήν. Ποιος; άρά; γε; θῆ; ήτο; ο; μακρόσος; εκεί; νος,; εις; ον; μέλλει; να; δοθῆ; το; πρωτεῖον; εις; τῆν; ήδικήν; ; Εινε; φυσικόν; εις; τους; άγῶνας; να; ελπίζη; τις; και; να; φοβῆ; ται; άμα. "Αν; κερδίσῃ,; ήμην; βίβαιος; έχώ,; λέγει; τότε; ο; κερδίσας; αν; δὲ; πάλιν; χάσῃ,; ένῳ; ειχε; και; τον; φέβον; του; τον,; μετά; τῆν; ήτταν; όμως,; πάντες; οι; κακοι; κριται; με; άδικουῦν,; μάς; λέγει. Αλλ'; εδῶ; ή; νίκη; ήτο; τόσοσ; φανερός,; οστε; να; μη; δύναται; κανείς; τῆν; ιδίαν; ήτταν; ν' άρνῆθῆ.

Καθημένη; σκεπτική; των; πυκνῶν; δασῶν; ή; αϊοδός,; δέν;

ἐλήφθη κἄν ὑπ' ὄψει παρὰ τῶν λοιπῶν πτηνῶν. Ἄλλὰ τέλος πάντων εἶπεν εἶνε ἀρετὴ νὰ σιωπῶ καὶ τῆς ἀρετῆς νὰ κατισχύῃ ἢ γνωστὴ ἀναξιοτήτης; Ἐκφραστικὴ καὶ διαυγής, χρωματιστὴ καὶ ἰσχυρὰ—οὕτως αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς ἠκούσθη ἡ περιφημία αὐτῆς ὡδή. Ἦτο αὐτὴ θριαμβικὸς σωσιός, καταπλήξας ἀληθῶς πάντα ψάλλοντες πτερωτόν. Κατηφές κ' ἐντροπισκισμένη ἡ ἄλλως ἔξυπνος καὶ μαντικὴ κορώνη βωδῆς ὅλων καὶ κεχλωμένος ὁ χαϊδεύμενος ψιττακός· ἄφωνος ὡς ὁ ἰχθύς ἢ ἄλλως· λάλος χελιδὼν—πᾶσαι αὐταὶ αἱ οἰκτραὶ παραφωνίαι ἀφανίζονται ἀμέσως εἰς τῆς φάραγγος τὸ βάθος. Πρὸς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου ποία νεκτερίς ποτε εἶνε ἱκανὴ νὰ ἀντικρύσῃ; Ἄλλὰ μετρίφων ἄρκος, οὐδαμᾶς ζητεῖ ἢ αἰδιῶν τοὺς ταπεινωθέντας; ἀντιπάλους νὰ ὑβρίσῃ. Διημιονοῦσα ἐν τῇ νίκῃ, σπεύδει καὶ αὐτὴ κατόπιν εἰς τὸ δάσος νὰ κρυβῆ, εἰς τὸ τόσον μόνον ἀρκουμένη, ὅτι ἐγίνε γνωστὸν ποῦ ἀνήκει ἢ τιμῇ.

Αὕτη εἶνε τῆς πραγματικῆς ἀξίας ἢ ἔρχῃ κρυπτομένη ἰκυσίως, δὲν παρουσιάζεται κοινῶς, εἰμὴ ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρός. Ὑπομένουσα γενναία; ἐν τῇ λήθῃ τοῦ κοινοῦ, ὅταν ἐπὶ τέλους θριαμβεύσῃ, ἀντὶ ματαιόφρονος ἐγωισμοῦ, αὐτὴ πάλιν μετριοφρονεῖ. Ὑπομονὴ καὶ ἡμέλια, μετριοσύνη καὶ γαλήνη εἶνε τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς ὁ χαρακτηριστήρ.

X. T.

ΙΩΣΗΦ ΑΛΗΘΙΝΟΝ

Ἰατροῦ τῶν Παπῶν Αἰωνοῦ ΙΓ' καὶ ΙΙου Ι'.

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

(Μετὰφρασις ἐκ τῆς πέμπτῃς ἐκδόσεως)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. ἀριθμοῦ).

Ἡ Ἰατρικὴ Ἀνθολογία τοῦ Forli (τῆς 10 Ἰανουαρίου 1897) ἀνέφερε παρατήρησιν τοῦ ἱατροῦ J.B. Ermacora σχετικὴν πρὸς δύο ἀξιοσημειώτους περιπτώσεις τηλεπαθείας μετὰ ἀνεξαρτήτου ἀντικειμενικῆς ἀντιλήψεως. Κυρία τις ἐκ Rovigo εἶδεν ἡμέραν τινα, λίαν πρωί, νὰ ἐμφανίζεται πρὸ αὐτῆς εἰς τῶν ἀδελφῶν τῆς, ὃν ἐγνώριζεν εὐρισκόμενον ἐν Καῖρῳ, ἀλλὰ περὶ οὗ ἠγνόει, ὅτι εἶχεν ἀποθάνει τὴν προτεραίαν. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν μία ἀδελφὴ τῆς κυρίας ταύτης, εὐρισκόμενη εἰς παρακείμενον δωμάτιον, ἤκουσε νὰ βηματίζῃ τις ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ, καὶ νὰ τινάσσῃ ἐνδύματι τούτου, ὅπερ, ἀκολούθως, εὐρέθῃ ἐροίμμενον ἐπὶ τοῦ δαπέδου, παρὰ τὴν θύραν τοῦ δωματίου. Αἱ δύο ἀδελφαὶ ὑπέθεσαν, ὅτι ὁ ἀδελφός των θὰ εἶχεν ἐπανέλθῃ πρὸ ὀλίγου ἀπροόπτως, ὅτι θὰ εἶχεν ἐσπῆλθε εἰς τὸ δωματίον του, καὶ κατόπιν θὰ ἐξελεθῆ πάλιν χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ἔφυγῃ τὰς ἀδελφάς του. Κατέγιγαν λοιπὸν εἰς τὸ νὰ τῷ ἐτοιμάσωσι γεῦμα διὰ τὴν συνήθη ὄραν, ἀλλὰ, καθὼς ἦτο ἐπόμενον, μάτην ἀνέμειναν αὐτόν. Ὁ ἱατρός Ermacora προσθέτει,

ὅτι αἱ δύο ἀδελφαὶ δὲν ὑπέκειντο διόλου εἰς παραισθησεις· ὅτι αἱ δύο ἐμφανίσεις, καὶ τοὶ ταυτόχρονοι, ἐγένοντο ὁραταὶ ὑπὸ διαφόρους περιστάσεις· καὶ ὅτι ἡ μία τούτων ἐπιβεβαιούται ἄμα, μέχρι τινός, διὰ τῆς μετατοπίσεως τοῦ ἐνδύματος τοῦ ἀδελφοῦ, τὸ ὅποιον αἱ ἀδελφαὶ, τὴν προτεραίαν, εἶχον ἀποθέσει ἐπὶ τινος ἐπίπλου τῆς οἰκίας. Ἐξ οὗ συνάγεται ὅτι, ἐν τῇ διπλῇ ταύτῃ περιπτώσει, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πρόκηται περὶ τυχαίας συμπτώσεως, ἀλλ' ὅτι ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὡς λίαν πιθανὴν τὴν ἰδέαν τῆς δι' ἀνωμόλου ὁδοῦ μεταθεσέσεως γεγονότος πραγματικοῦ ἐπισυμβάντος ὀλίγου ἔλαττον, εἰς λίαν μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τόπου τῶν δύο ἐμφανίσεων.

Δὲν προτιθέμεθα ποσῶς νὰ βεβαιώσωμεν ἀπολύτως τὴν πλήρη οὐσιαστικὴν ἀλήθειαν ὅλων τῶν γεγονότων τῆς τηλεπαθείας, τὰ ὅποια ἀνεφέραμεν, καὶ τὰ ὅποια ἐξελέξαμεν μετὰ τῶν ἄλλων, ὧν πολλὰ στηρίζονται εἰς παντός εἶδους ἐπιμαρτυρίας ἐκ τῶν μᾶλλον σοβαρῶν. Ἄλλὰ θεωροῦμεν καθήκον ἡμῶν νὰ διακηρύξωμεν, ὅτι δὲν ἔχομεν τὴν ἐλαχίστην αἰτίαν οὔτε τὸ ἐλάχιστον δικαίωμα νὰ θέσωμεν ἐν ἀμφιβόλῳ, ἐὰν μὴ τὴν λεπτομέρειαν τῶν διαφόρων τούτων ἀφηγήσεων, τοῦλάχιστον τὸ σύνολον τῶν δι' αὐτῶν δεκνυομένων γεγονότων, καὶ τὸ ἐντεῦθεν γενικὸν συμπέρασμα. Καὶ πράγματι ποῖον συμφέρον θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχουσιν οἱ αὐτοῦργοι τῶν ἀφηγήσεων τούτων πρὸς βεβαίωσιν πραγμάτων ἀναληθῶν; Ὡσαύτως πάντα ταῦτα μᾶς διαπιτυοῦσι ρητῶς, ὅτι, καὶ αἱ διηγήσεις αὐτῶν δὲν εἶνε ποσῶς μῦθοι, ἀλλὰ συμβάντα πραγματικώτατα. Πρὸς τί δὲ θὰ ὀφείλομεν νὰ ἀρνηθῶμεν ὅπως τὰ πιστεύσωμεν; Προκατελημμένοι ὑπὸ παρομοίας ἐπιμόνου δυσπιστίας εἰς ποῖον ἱστορικὸν θὰ ἠδύναμεν νὰ παράσχωμεν πίστιν; Παρβλεπόμεν δὲ τὸ ὅτι, ἐν τῇ πλειονότητι τῶν περιπτώσεων τούτων, αἱ μνησθεῖσαι λεπτομέρειαι ἀκούσιν, ὅπως καταστήσασιν ἀδύνατον πᾶσαν ὑπόθεσιν παραπλανήσεως ἢ παραισθησεως.

Καί, τώρα, εἶνε καιρὸς νὰ στραφῶμεν εἰς τὸν πνευματισμόν.

16. — Ἀναγινώσκοντες τὴν κεφαλαιώδη παρ' ἡμῶν περιγραφὴν ὅλων τῶν πνευματιστικῶν παραδόξων, πλείονες ἀναγνώσται ἴσως πιστεύσωσιν, ὅτι ἔχουσι πρὸ αὐτῶν κεφάλαιον φανταστικοῦ τινος μυθιστορήματος. Ἄλλ' ἔχι τὰ παρατεθέντα γεγονότα στηρίζονται πάντα εἰς καταθέσεις ἀκριβεστάτας καὶ λεπτομερεστάτας ἀνθρώπων ἀσχοληθέντων μὲ τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ· καὶ ἡ ἀπόλυτος πραγματικότης τοῦ συνόλου τῶν γεγονότων τούτων ἐπιβεβαιώθη ἡμῖν ὑπὸ ἀριθμοῦ, οὕτως εἰπεῖν, ἀπείρου μαρτυριῶν.

Ὑπνωτισμὸς καὶ πνευματισμὸς.

Τὰ πνευματιστικὰ παράδοξα τὰ ἐνεργούμενα ὑπὸ τῶν ἰνδῶν φακιρῶν, ἐξ ἄλλου, δὲν διεπιστώθησαν ἡμῖν μόνον ὑπὸ τοῦ Jacolliot, ὅστις ἐπέερασε μέρος τῆς ζωῆς του μετὰ τῶν Ἰνδῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ταξιδιωτῶν εἰς ὁ ἱεραπόστολος Huc, ὁ φιλόσοφος Olooff, καὶ πολλοὶ ἄλλοι εὐρωπαῖοι,

ἄλλοι πάντες ἐμειναν ἐκθαμβοὶ πρὸ τῶν ἐκτάκτων θαυμασίων, ὧν παρέστησαν μάρτυρες.

Τοιοῦτρόπως, ἐν συνόψει, ὁ πνευματισμὸς ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ τόσον μέγαν ἀριθμὸν μαρτυριῶν, ὥστε θὰ ἦτο πάντῃ ἀδύνατον νὰ μὴ προσέξωμεν εἰς τὰς μαρτυρίας ταύτας χωρὶς ὡς ἐκ τούτου νὰ καταστῶμεν ἔνοχοι ὑπερβολοῦσης ἐλαφρότητος: τοσοῦτῃ μᾶλλον καθ' ὅσον οὐδεὶς ἴσως μετὰ τῶν ἀναριθμητῶν τούτων μαρτυριῶν προσηλυτίσθη εἰς τὸν πνευματισμόν, χωρὶς νὰ εἶχε παραστῆ εἰς τινα τοῦλάχιστον τῶν παραδόξων του.

Προσθέσωμεν, ὅτι αἱ μαρτυρίαι αὐταὶ μᾶς ἔρχονται ἐκ τῶν μᾶλλον διαφόρων ἔθνων. Μᾶς ἔρχονται ἐξ Ἀμερικανῶν, ἐξ Ἀγγλῶν, ἐκ Γαλλῶν, ἐκ Δανῶν καὶ ἄλλων Σκανδιναυῶν, ἐξ Ὀλλανδῶν, ἐκ Γερμανῶν, ἐκ Ρώσων, ἐξ Ἰσπανῶν, ἐκ Πορτογάλων, ἐξ Ἰταλῶν, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐξ Αἰγυπτίων καὶ Ἰνδῶν. Ὅσον διὰ τὰς θρησκευτικὰς διαφορὰς τῶν μαρτυριῶν τούτων, οἱ μὲν εἶνε μορμόνοι, οἱ δὲ ἄθεοι, τινὲς ὕλισται, ἄλλοι ἀνατολικοὶ ὀρθόδοξοι, ἄλλοι δὲ καὶ καθολικοὶ.

Τὸ νὰ συμφωνῶσιν εἰς παραδοχὴν ὡς ἀληθοῦς συμβάντος τινός φανταστικοῦ τὰ μέλη ἑνὸς ἔθνους ἢ αἰρεσιῶται μᾶς θρησκείας, ἐν τῷ αἰῶνι ἡμῶν τῆς ἀμφιβολίας καὶ τοῦ σκεπτικισμοῦ, εἶνε πρᾶγμα δυνατόν, ἵνα μὴ εἴπω μόνον πιθανόν. Ἄλλὰ τὸ νὰ συμφωνῶσιν εἰς τὴν παραδοχὴν καὶ ἐπιμαρτυρίαν ὡς ἀληθῶν, οὐχὶ μόνον ἐν τοῖς καθόλου, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς μικροτέρας λεπτομερείαις, συμβάντων ἐπισηθέντων ἀπὸ σκοποῦ ἢ ἀνακριβῶς παρατηρηθέντων, ἄτομα ἀναριθμητά, ἀνήκοντα εἰς ἔθνη τῆς ἀνακριβείας καὶ εἰς θρησκευματα διάφορα, ἔχοντα τάσεις, ἐφέσεις, χαρακτῆρας, συμπεριφορὰ ἀνόμοια, τοῦτο εἶνε ὑπόθεσις τόσον παράδοξος ὥστε νὰ καταγῆ οἰοῖται πρὸς τὸν παραλογισμόν.

Ἡμεῖς, ἄλλως τε οἱ Ἰταλοὶ, δὲν ἔχομεν ἀνάγκη νὰ ἀναζητήσωμεν τὰς αἰτίας ταύτας μακρῶν ἡμῶν αὐτῶν, ὅτε εἰς δυσπρόσιτα μέρη. Μάρτυρας τῶν πνευματιστικῶν παραδόξων συναντῶμεν ἐν ἀπάσαις ταῖς ἐπαρχίαις, ἐν ἀπάσαις ταῖς πόλεσιν, ἐν ἅπασιν ταῖς χωρίαις τοῦ τόπου μας· εἰς τὰ μᾶλλον ὑπὸ πεπαιδευμένων καθὼς καὶ εἰς τὰ ὑπὸ ἀμαθῶν κατοικοῦμενα μέρη, εἰς τὰ πυκνῶς κατοικημένα καθὼς καὶ εἰς τὰ μακρὰν τῆς κοινωνικῆς κινήσεως εὐρισκόμενα.

Καὶ οἱ μάρτυρες οὗτοι δὲν παρέχουσι ποσῶς τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν ὑπὸ τὴν οἰκίαν διὰ γεγονότα, ἀτινα εἶδον ἰδίως ὁμασιν, ἢ εἰς τὰ ὅποια ἔλαβον μέρος: ὁμιλοῦσι δημοσίᾳ περὶ τούτων ἐν ταῖς συνομιλίαις αὐτῶν, ἐν ταῖς ἐφημερίαις, ἂς ἔχουσιν ὑπὸ τὴν διαθεσίαν των, ἵνα κάλλιον προκηρύξωσι τὰς δοξασίας των· καυχῶνται ἄνευ μυστηρίου, ὅτι εἶνε πνευματισταὶ πεπεισμένοι, καὶ ὅτι ἔχουσιν οἱ ἴδιοι παρατηρήσει τὰ θαύματα εἰς ἃ πιστεύουσι. Γνωρίζουσιν ἡμῖν τὴν πραγματικὴν καὶ ἀκριβῆ αὐτῶν ἀπόδοσιν, προσκαλοῦντες τοὺς περιέργους εἰς ἐπαλήθευσιν δι' αὐτῆς, τῆς πραγματικότητος τῶν γεγονότων, ἀτινα ἀναγγέλλουσιν. «Ἐρχεσθε καὶ ἴδετε!» μᾶς λέγουσι. Καὶ πλείονες τοῦ ἐνός ἀναγνώσται, συγκατατεθέντες εἰς τὴν

πρόσκλησιν ταύτην, ἐν τέλει ὁμολόγησαν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀρνηθῶσι τὴν ἀλήθειαν γεγονότων, ἀτινα ἐν τούτοις κατ' ἀρχὰς εἶχον θεωρήσῃ ὡς παραπλανήσεις ἢ ψεῦδη.

ἴσως ὑποθέσωσι τινες, ὅτι μετὰ τῶν μαρτυριῶν τούτων δὲν εὐρίσκονται εἰμὴ ἄτομα ἐξημεμένης φαντασίας, κεφαλαὶ ἐλαφραὶ, ἢ πρόσωπα ἀναρμόδια. Δεχόμεθα προθύμως τὴν παραδοχὴν ὅτι ταῦτο δύναται νὰ εἶνε ἀληθὲς διὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἐν λόγῳ μαρτυριῶν. Ἄλλ' ἡ διεκισύνη μᾶς ἐξαναγκάζει νὰ προσθέσωμεν, ὅτι, μετὰ τῶν ἐκείνων, ἄλλοι, ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν τῇ ξῆνῃ, ἐπιβεβαίωσαν τὴν πραγματικὴν ὑπαρξίν τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων, ἀπαντῶμεν μέγαν ἀριθμὸν, ὧν ἡ αὐθεντία κείται ὑπεράνω πάσης ἀντιρρήσεως. Πολλοὶ μετὰ τῶν αὐτῶν κατέχουσι θέσεις περιθιπέτους ἐν ταῖς μᾶλλον διαφερούσαις ἀπ' ἀλλήλων σφαιραῖς: ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ ἐφημεριδογράφοι, καθηγηταί, μαθηματικοί, ἀστρονόμοι, γεωλόγοι, φυσικοὶ, χημικοὶ, φυσιολόγοι, ἀνθρωπολόγοι, ἱατροί, φιλόσοφοι, θεολόγοι, ἔρχοντες, πολιτικοὶ, διπλωμάται, κοινωνολόγοι, ἀκόμη μάλιστα βασιλεῖς, διότι γνωρίζομεν, ὅτι, ἐπὶ παραδείγματι, Ναπολέον ὁ Β', ὅστις βεβαίως δὲν ἦτο ἀφελής, ἐμεινεν ἐμβρόντητος πρὸ τῶν ἐκτάκτων φαινομένων παραχθέντων ἐπὶ παρουσίᾳ του, μεθ' ὅλων τῶν ἐφετῶν ἐγγυήσεων, ὑπὸ τοῦ πνευματιστοῦ Home.

Ἡ βαρύτης τῶν μαρτυριῶν τούτων ἐνισχύεται ἀκόμη ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου, ὅτι οἱ πλείονες τῶν μαρτύρων, εἰς οὓς ὀφείλομεν αὐτάς, εἰσὶ σοφοὶ πρώτης τάξεως, συνειθισμένοι νὰ παρατηρῶσι τὰ συμβαίνοντα ὑπὸ τὰς μᾶλλον διαφόρους ἀπόψεις, νὰ ἀναλύωσι τὰς σχέσεις αὐτῶν, νὰ θεωρῶσι τὰς λεπτομερείας καὶ περιπτώσεις των, τὰς αἰτίας καὶ τὰ ἀποτελέσματα. Ὑφους ἡπίου, πνεύματος διεισδυτικοῦ, οἱ ἄνθρωποι οὗτοι συνειθίζουσι νὰ μελετῶσιν ἐκτενῶς τὰ ἀντικείμενα, ἀτινα σπουδάζουσι, νὰ ἀναμετρῶσι τὰς κρίσεις των, νὰ σταθμίζωσι τοὺς λόγους των: οὐδεὶς εἶνε ὀλιγώτερον αὐτῶν διατεθειμένος νὰ νομισθῆ δωρεὰν ὡς εὐήθης, οὔτε νὰ ἀφεθῆ ἐκούσιον ἐρμαιον ἀγροίκων φανακισμῶν τοῦ τυχόντος ἐν τῷ μέλλοντι σατυριστοῦ.

Ὁ διάσημος φυσιολόγος Alexandre de Humboldt, κληθεὶς ἵνα ἀποφανθῆ, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας Φρειδερίκου Γουλιέλμου 4ου, ἐπὶ τινων πνευματιστικῶν φαινομένων, ρητῶς διεκήρυξε: «Τὰ φαινόμενα ταῦτα, ὅπως παρουσιάζονται ἡμῖν, δὲν θὰ καθίστατο δυνατόν νὰ τα ἀρνηθῶμεν· ἐπιβάλλεται πλέον εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἵνα ἐξενέγκῃ τὴν περὶ αὐτῶν ἐξήγησιν.» Καὶ ὁ σοφὸς Moitl, πρόεδρος τῆς φιλολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς Ἀκαδημίας τῆς Liverpool, τῆς 15 Ἰανουαρίου 1873, ὁμιλῶν ἐνώπιον τῶν μελῶν τῆς Ἐταιρείας ταύτης, εἶπεν: «Ἡ ὄντως ὑψίσταται ἐν τῇ φύσει δύναμις ἄγνωστος τῇ ἐπιστήμῃ· ἡ ἀκόμη ὑψίσταται τρόπος τοῦ ἀπατῆν, ὡσαύτως ἄγνωστος».

Τινὲς τῶν σοφῶν, πρὸ τοῦ νὰ ἐξενέγκωσι γνώμην ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ γεγονότων, ἠθέλησαν νὰ τα παρατηρήσωσι κατ' ἐπανάληψιν, νὰ τα ἐξετάσωσι, νὰ τα ἀναλύωσι, νὰ

τα ερευνησάσι, καθ' ὅλα τὰ μέρη των, νὰ τα υπαγάγω-
σιν εἰς διαφόρους πειραματισμούς, κατὰ τοὺς μᾶλλον αὐ-
στηροὺς κανόνας τῆς νεωτέρας θετικῆς ἐπιστήμης. Ἐς ἀρ-
κεσθῶμεν νὰ ἀναφέρωμεν, ἰδίως, τὴν κατὰ τὸ 1869 ἐκλε-
γεῖσαν ἐπιτροπὴν ὑπὸ τῆς Διαλεκτικῆς Ἑταιρείας τοῦ
Λονδίνου, περιλαμβανούσαν μεταξύ τῶν μελῶν τῆς ἀνθρώ-
που εἰσι: ὁ Alfred Russel Wallace, Auguste de
Morgan C. - F. Varle Helle, Chambers, Howitt,
Edmouts. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ὑπέβλεν εἰς λεπτομερῆ ἐξέ-
τασιν τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ ἐν τέλει δὲ κατέ-
ληξεν εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς πραγματικότητος αὐτῶν

Τὰ πειράματα τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἐπανελήφθησαν
τῇ 1871, καὶ ὑπεβλήθησαν εἰς αὐστηρότατον ἐλεγχον
ὑπὸ ἄλλου ἀγγέλου σοφοῦ, οὐχὶ ὀλιγώτερον διασήμου, τοῦ
William Crookes: οὗτος εἶνε φυσικός ἴσως πρὸς τοὺς
μεγαλητέρους ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου ὅστις, κατὰ τὸ εἰ-
κοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, εἶχε δημοσιεύσει ἔργα σπου-
δαῖα ἐπὶ τῆς συμπαράλληλου γείας τοῦ φωτός, ἥστις, ἀρ-
γότερον, εἶχε κοινοποιήσῃ μεγαλοπρεπῆ ἔργα ἐπὶ τῶν φω-
τειῶν φαινομένων τῶν οὐρανίων σωμάτων ὅστις ἐπενόησε
τὸ φωτόμετρον τῆς συμπαράλληλου γείας καὶ τὸ μικροφα-
σματοσκοπίον ὅστις ἔγραψεν ἀξιοσημεῖωτα ἔργα περὶ χη-
μείας καὶ, ἰδιαίτερως, πραγματικῶν ἀναλύσεων, καταστῆσαν
ἐφεξῆς κλασικὴν ὅστις ἔκαμε πολυτίμους ἀνακαλύψεις ἐν
τῇ ἀστρονομίᾳ, καὶ μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὰς προσόδους
τῆς οὐρανίου φωτογραφίας: ὅστις ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς ἀγγλι-
κῆς κυβερνήσεως εἰς Οἶπλιν διὰ νὰ σπουδάσῃ ἡλιακὴν τινα
ἐκλειψίν ὅστις διεκρίθη ἐν τῇ ἱατρικῇ, τῇ δημόδιᾳ ὑγιει-
νῇ, καὶ ταῖς φυσικαῖς ἐπιστήμαις ὅστις ἐφευρε τὸν τρόπον
μεταλλικῆς συνυδραργυρώσεως μέσῳ τοῦ σοδίου, τρέπον ἐν
εὐρυτάτῳ κύκλῳ χρησιμοποιοῦμενον σήμερον διὰ τὴν ἐξα-
γωγὴν τοῦ χρυσοῦ ὅστις ἀνεκάλυψε νέον τι σῶμα, τὸ θάλ-
λιον: καὶ ὅστις, τέλος, ἀποκαλύπτων τῇ ἐπιστήμῃ τὴν
ἀκτινοβολίαν τῆς ὕλης, ἤνοιξε τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν ἀνακάλυ-
ψιν τῶν ἀκτίνων Roentgen, ἧς μεταχειρίζομεθα ἐπὶ
τοῦ παρόντος λίαν ἐπιτυχῶς πρὸς φωτογραφίαν τοῦ ἰσράτου.

Ἄνθρωπος τῶσον ὕψηλῆς ἀντιλήψεως καὶ ἐπιστήμης
τόσον εὐρείας, ἄνθρωπος ὅστις διήλθε τὴν ζωὴν του
ἐρευνῶν μετ' ἐξόχου ζήλου τὰ μᾶλλον ἀνάτη μυστήρια
τῆς φύσεως, εἶνε αὐτὸς οὗτος, ὅστις ἠθέλησε νὰ υπαγάγῃ
εἰς λεπτομερῆ ἐξέτασιν τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα, καὶ
νὰ ἐπαρμόσῃ εἰς αὐτὰ τὴν αὐστηρὰν κριτικὴν τοῦ νεω-
τέρου πειραματισμοῦ. Παρηκολούθησαν δὲ αὐτὸν ἐν ταῖς
ἐρευναῖς τοὺς δύο ἑτεροὶ φυσικοὶ ἀξιόλογοι, ὁ William
Huggins καὶ ὁ Ed - W. Cox.

Τῇ βοηθείᾳ ἐπιστημονικῶν ἐργαλείων καὶ αὐτομάτων
ἀντιγραφῶν, ὁ Crookes ἐζήτησεν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ
καὶ μέχρι τῶν ἐλαχίστων μερικότητων φαινόμενα παραχ-
θέντα ὑπὸ τὰ ὀρμάτα του. Ἐπειραματίσθη, ἐκ περιτροπῆς,
ἐν τῷ σκότειν καὶ ἐν πλήρει φωτὶ, ἐκτός καὶ ἐντός δωμάτιων
ἐκλεγέντων ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τὸ ἡλεκτρικὴν φῶς καθὼς καὶ
εἰς τὸ φωσφορικὸν τοιοῦτον. Πάντοτε παρέστη αὐτὸς οὗτος
εἰς τὴν ἐνδυσμασίαν καὶ εἰς τὴν προπρασκευὴν ἐν γένει

τῶν μεσαζόντων του, ἵνα βεβαιωθῆ, ὅτι οὗτοι δὲν ἐκρυ-
πτόν τι ὑπὸ τὰ ἐνδύματα των. Παρήγγειλε νὰ περιβά-
λωσι διὰ μεταλλικοῦ ὑφάσματος συσκευᾶς τινὰς, αἵτινες
ἐπρόκειτο νὰ δεχθῶσι τὴν ἐπιρροὴν τῶν μεσαζόντων.
Ἐφρόντισε νὰ ἀγοράσῃ, νὰ ἐξετάσῃ, καὶ νὰ διαλέσῃ ὁ
ἴδιος τὰς τραπέζας, τὰς προωρισμένας διὰ τὰ πειράματα.

Λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἐσπούδασε τὰ πνευματιστικὰ φαινό-
μενα, ἐν μέσῳ ὄλων τούτων τῶν προφυλάξεων, καὶ μετὰ
τῷ μεγαλητέρῳ ἐπιστημονικῷ σκεπτικισμοῦ, ὁ Crookes
εἶδεν ἐαυτὸν ἠναγκασμένον νὰ ἐπαναλάβῃ δικαίως ἐκεῖνο,
ὅπερ εἶχεν ἤδη εἶπει πρὸ αὐτοῦ ὁ Alfred Russel Wal-
lace, ὁ ἐπινοητὴς τῆς ἐξόχου ὑποθέσεως τῆς ἐπιλογῆς
τῆς ὕλης: « Ἀπέκτενα τὴν βεβαίαν ἐπόδειξιν τῆς πραγ-
ματικότητος τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων ».

Καὶ ἂς μὴ πιστεύσῃ τις, ὅτι, καθ' ὃν χρόνον ἐποιή-
σαντο τὴν διακήρυξιν ταύτην, ὁ Crookes καὶ τὰ μέλη
τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ 1869, ἤρχισαν νὰ ὑφίστανται ἀλλοιο-
σίν τινα τῶν ἐγκεφαλικῶν αὐτῶν λειτουργιῶν! Κατὰ τὴν
αὐτὴν ταύτην χρονολογίαν, καθ' ἣν ἀνεγνώριζον πάντες
οὗτοι τὴν πραγματικότητα τοῦ πνευματισμοῦ, οἱ διάφο-
ροι σοφοὶ τῆς ἀγγλικῆς ἐπιτροπῆς ἠσχολοῦντο εἰς ἕλλας
σπουδαίας ἐργασίας, δημοσιουθεύσας μετὰ ταῦτα: καὶ, ἀπὸ
τῆς χρονολογίας ταύτης, ἕκαστος αὐτῶν παρέσχεν οὐχὶ
ἀμφίβολα τεκμήρια ὅτι διετήρει ὄλην τὴν ἀκμὴν τῶν
διανοητικῶν του δυνάμεων. Ὅσον δὲ διὰ τὸν Crookes,
ὃς μᾶς ἀρέσῃ νὰ ἀνφέρωμεν, ὅτι αἱ ἀνακαλύψεις του ἐπὶ
τοῦ ἀκτινοβόλου τῆς ὕλης συνεπληρώθησαν μετὰ τῶν
ἐτῶν 1878 καὶ 1880, ἐν ᾧ αἱ ἐπὶ τοῦ πνευματισμοῦ
σπουδαὶ αὐτοῦ, καθὼς το εἶπομεν, ἐγένοντο ἐν ἔτει 1871.

Τέλος ἀπαντῶμεν καὶ ἄλλους σοφοὺς, εἰτινες, ἀφ' οὗ
ὑπῆρξαν κατ' ἀρχὰς ἀρνηταὶ καὶ κεινηρυγμένοι ἀντίπαλοι
τοῦ πνευματισμοῦ, κατέστησαν ἀργότερον, κατ' ἀκολου-
θίαν παρατηρήσεων καὶ πειραμάτων ἐπανειλημμένων,
μάρτυρες τούτου, ἐὰν μὴ φκωντικοὶ ὅπαδοί: καὶ τούτου,
καίτοι ἐν ταῖς παρατηρήσεσι καὶ πειράμασιν αὐτῶν, πα-
ρέσχεν τὴν ὡς οἶόν τε μεγαλητέραν δόσιν πνεύματος ἀμ-
φιβολίας καὶ δυσπιστίας. Μεταξὺ τῶν σοφῶν τούτων ἴ-
μας ἀρέσῃ νὰ ὀνομάσωμεν τὸν Cosare Lombroso.

Ἀπέναντι μαρτυριῶν τοσοῦτον πολυσφίμων, ἐκλεκτῶν,
ἀρμόδιων, καὶ τοσοῦτον δυσπίστων, μὴ φκίνεται, ὅτι θά
ἦτο πρᾶγμα λίαν παράλογον νὰ ἐξακολουθῶμεν ἀρνοῦμενοι
ἀπολύτως τὴν πραγματικότητα τῶν γεγονότων, ἅτινα
χρησιμοῦσασιν ὡς βᾶσις τοῦ πνευματισμοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΒΗΣ ΟΔΟΠΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΩΝ ΤΑΦΟΝ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΚΑΛΤΣΟΥΡΗ

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔργον τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου
Σκαλτσούρη, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς συνοψίζει πᾶσαν τὴν πρὶν ἀπο-
λογητικὴν ἐργασίαν του, ἐμπεριέχει καὶ εἰς ἐξοχον διατύ-
πωσιν τὰς ἀγίας συγκινήσεις τῶν τόπων, ἐν οἷς ἐξῆσε καὶ
ἐμαρτύρησεν ὁ Θεοῦ ἀνθρώπος Σωτὴρ ἡμῶν.
Ἀντίτυπα, ἀντὶ δραχ. 3 ἢ φρ. 3 ἕκαστον, πωλοῦνται
ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Ἀναπαάσεως.

ΑΚΤΙΝΕΣ ΘΕΙΑΙ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΖΟΦΟΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Ἐπιστολὴ ἀναγγέλλουσα τὴν καρατόμησιν
τοῦ Η. Δ. Νηασούμα.

Ἐν φυλακαῖς Παλαμῆδιου Ἄγ. Ἀνδρέου τὴν 6 Φε-
βρουαρίου 1906.

Ἐν Κυρίῳ ἀδελφὴ Χαρίτεια, χαῖρε.

Ἐβίμεθα καλὰ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, εὐχόμεθα δὲ εἰς τὸν Ὑψίστον Θεὸν νὰ δυναμώσῃ
καὶ ἡμᾶς. Λοιπὸν, ἀδελφὴ, μάθε διὰ τῶν ἀδελφῶν μας
Ἰωάννην Δ. Ματσούκαν ὅτι ἐκαρτομήθη εἰς τὰς 3 τοῦ
μηνὸς καὶ τὸν εἶχαμεν εἰς τὸ δωμάτιόν μας ὄλην τὴν
νύκτα καὶ τὸν ἐπαρηγοροῦσαμεν. Μᾶς ἔφησε δὲ ἐντολὴν
νὰ σᾶς γράψωμεν, καὶ οὕτω ἐπράξαμεν.

Ἐἶνε ἀληθές, ὅτι ἡμεῖς δὲν σᾶς γνωρίζομεν, ἀλλὰ ὁ
μακαρίτης μᾶς εἶπε νὰ σᾶς γράψωμεν ὡς εἰς πνευματικὴν
ἀδελφὴν μας καὶ ἡμεῖς καλῶν ἐκρίναμεν νὰ συμμορφωθῶ-
μεν. Ἐὰν δὲ ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν μᾶς ἀπαντᾶτε, διότι
καὶ ἡμεῖς ἔχομεν πόθον νὰ ἀναγνωρισθῶμεν ὡς ἀδελφοὶ
καὶ ὡς μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ παρηγορηθῶμεθα καὶ
ἰσχυρώμεθα εἰς τὸ στάδιον τοῦ βίου τούτου.

Σὲ ἀσπαζόμεθα ἐν φιλήματι ἀγίῳ οἱ ἀδελφοὶ

Θεόδωρος Σ. Ζέρβας (ἀπέθανε)

Μωνταντένος Ἡλιανούλης

Λάζαρος Φιλιππου

Ἐτέρα ἐπιστολὴ.

Φυλακαὶ Ἄγ. Ἀνδρέου Παλαμῆδιον 13)5) 906.

Ἀγαπητὴ ἀδελφὴ κ. Χαρίτεια, χαῖρε ἐν Χριστῷ διὰ
προσεβῶν τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων πάντων.

Πρῶτον ἐρχομαι νὰ ἐρωτήσω διὰ τὴν ἀγαθὴν καὶ κα-
λὴν ψυχὴν ὑμῶν, καὶ δεῦτερον μάθε καὶ δι' ἡμᾶς, ὅτι
ἔβίμεθα καλὰ. Πάντες οἱ ἐδῶ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ σᾶς ἔχομεν
πάντοτε εἰς τὸν νοῦν μας, διότι ἐσυμπόθησες θεῷ ἡμᾶς χάριν
τοῦ Κυρίου. Διὰ τὴν καλωσύνην σᾶς δὲ ταύτην θέλει σᾶς
δοῦσε ὅτι ἐπιθυμοῦμε νὰ λάβετε, νὰ εὐχεσθε δὲ ὅπως καὶ
ἡμεῖς καὶ ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι καὶ πάντες ὅσοι
λαμβάνουσι τὸν σταυρὸν καὶ πίνουσι τὸ ποτήριον ὃ ἐπιεν
αὐτὸς καὶ δέχονται: αὐτὰ ὃ ἐδέχθη αὐτὸς καὶ ὑποφέρουν
ἀπὸ ὅσα ὑπέφερον αὐτός, νὰ εὐχεσθε ὅπως δυναμῶνται
διὰ νὰ μένουσι πιστοὶ πάντοτε καὶ ἱκανοὶ διὰ τὸ καλόν. Πρὸ
πάντων δὲ, ἀδελφὴ, νὰ παρακαλῆς δι' ἐμέ, ὃ ὅποιος ἡμῶν
εἶνε ἄθλιος καὶ ἰσχυρότερα τὴν Χριστὸν μας μὲ τὰς ἁμαρ-
τίας μου. Καὶ μήπως μόνον ἐγὼ; Ὁ μικρὸς λαὸς δὲν
ξέρει τί θὰ εἴπῃ Ἐθαγγέλιον, διότι οἱ ποιμένες ἐκοιμή-
θησαν καὶ δὲν τὸ κηρύττουσι τὸ Ἐθαγγέλιον, ἀλλὰ ἐκρυψάν
τὸ τάλαντον ὑπὸ τὴν γῆν, ὅπως ἐκεῖνος ὁ ἀρχαῖος δούλος
τῆς παραβολῆς. Ἄλλ' οὐαί, ἀδελφὴ! τί λόγον θὰ δώσουσι,
ὅταν θὰ ἔλθῃ ἔνδοξος ὁ Κύριος καὶ μὲ τοὺς 12 μεγάλους

ἀπεστόλους, ἀπὸ ὃ γνοῦς καὶ μὴ ποιήσας θέλει δορῆ
πολύ; Δὲν ξέρω καλὰ νὰ τὸ γράψω, διότι τῶρα μακθάνω.
Μὲ παρακινεῖ δὲ εἰς τὸ γράψωμεν ἢ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ
καὶ τὸ ὅτι καταλαμβάνω πῶς μᾶς ἀγαπᾷ καὶ πράττει
βίον μαθηταῖς τοῦ Χριστοῦ καὶ δι' αὐτὸ μᾶς εὐεργέτη-
σας μὲ πολλὰ ἀγαθὰ. Εὐχε, ἀδελφὴ! Εὐχομαι νὰ λάβετε
τὸν στέφανον εἶον αἱ μαθήτριαί τοῦ Κυρίου ἔλαβαν. Εἶδα
νὰ μᾶς ἐρωτᾶτε τί ποιήν ἔφερον. Ἐγὼ εἶμαι καταδικα-
σμένος ἰσθία: ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ λυπῆσαι καθόλου διότι οἱ
ἄνθρωποι μὲ ἐδικασαν, ἀλλὰ νὰ λυπῆσαι νὰ μὴ μὲ δικασῇ
ὁ Θεὸς ἰσθία, ἐνῶ τὸ ἰσθία ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀπαρέλθη. Σοῦ
φανερῶνα, ἀδελφὴ, καὶ τὸ ἐξῆς: νὰ μὴ στενοχωρησῶναι διὰ
τὴν ἰδικὴν μας εὐκολίαν εἰς τὸ παραμικρόν: διότι, ἀπὸ
ἡμᾶς λυπεῖσαι, ἀρὰ γε αὐτοῦ ποῦ εἶσαι, πόσα ὀφρὰνὰ καὶ
πόσας χῆρας καὶ πτωχοὺς ὁ ἀβλέπουσι οἱ ὀφθαλμοὶ σου!
Πρῶτα, ἀδελφὴ, νὰ κυττάξῃς αὐτοὺς καὶ ὕστερα δὲ, τι σὲ
φωτίζει ὁ Θεὸς: κάμε καὶ δι' ἡμᾶς.

Πρὸς τὸ παρὸν ἐξωτερικὰ ἐνδύματα ἔχομεν θέλωμεν
ἡμῶς ἐσωτερικὰ, δηλ. διδάσκαλον νὰ μᾶς φορέσῃ τὸ Εὐαγ-
γέλιον: καὶ ἐν θέλῃ ὁ Θεός, ὁ δὲ τὸ λάβωμεν.

Σὲ φιλοῦ ἐν Χριστῷ
Λάζαρος Φιλιππου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ "ΑΝΑΠΑΑΣΕΩΣ"

ΕΤΟΥΣ 1907

Α'.

Φιλοσοφικά.

- Ὁ Κοπέρνικος, ὑπὸ Ναβίλ' ἀρ. 4, σελ. 2.
- Τύχη καὶ τάξις, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ' ἀρ. 6, σελ. 1.
- Ὑπνωτισμὸς καὶ Πνευματισμὸς' ἀρ. 7, σελ. 1.
- Ἡ Θετικὴ Φιλοσοφία καὶ ἡ θρησκεία, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ' ἀρ. 8, σελ. 1.
- Ὁ Ὑπνωτισμὸς καὶ ὁ Πνευματισμὸς, ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τῶν
Παπῶν Δέοντος Π' καὶ Πίου Γ' Ἰωσήφ Λαμπόνι' ἀρ. 14, 15,
18, 19, 20, 21 καὶ 22, 24 καὶ 25, 26 καὶ 27, 28, 29, 35, 36, 37,
38, 47, 48, 49, 50 καὶ 51 καὶ 52.
- Ὁ Θεουκιδῆς ὑπὸ ἔποψιν θρησκτικῶν πεποιθήσεων, ὑπὸ
Μ' Γαλανοῦ' ἀρ. 26 καὶ 27, σελ. 1.
- Τὸ δόγμα εἶνε τυραννικόν: ὑπὸ Βρουνοτιέρο' ἀρ. 36, σελ. 1.
- Τὸ πρῶτον αἴτιον' ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ' ἀρ. 37, σελ. 1.
- Ἡ ἀνάστασις τῶν σωμάτων, ἐκ τῶν τοῦ Χρισστοῦ' ἀρ.
46, σελ. 7.
- Τὰ μέγιστα Πνεύματα περὶ τῶν ὑψίστων ζητημάτων, κατὰ
μετάφρασιν Γ' Λούβαρι' ἀρ. 4, σελ. 4.

Β'.

Ἐκκλησιαστικά

- Ἡ Μετάφρασις τοῦ Πύνγερ, ἀνοικτὴ ἀπάντησις' ὑπὸ Μ. Γαλα-
νοῦ' ἀρ. 2.
- Ἡ ἐξόψωσις τῆς Ἐκκλησίας' ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ' ἀρ. 4.
- Ἐπιστολὴ ἀρχιεπισκόπου' ἀρ. 5, σελ. 1.

- Περὶ τῆς Ὑρινῆς ἐβδομάδος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἡεροπολ. Πενταπόλεως κ. Νεκταρίου ἄρ. 8.
- Περὶ τοῦ Ὑγχοσαβῆτου ὑπὸ Σεβ. Μητροπολ. Πενταπόλεως κ. Νεκταρίου ἄρ. 9, σελ. 2.
- Ἡ ἀπολογία τοῦ Ἀκακίου ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 9 10 καὶ 11, 12, 13.
- Ἡ ἀρχιεπισκοπὴ Κύπρου ἄρ. 14, σελ. 8.
- Ἡ παρὰ τῆς τοῦ Ἀκακίου ἄρ. 21 καὶ 22, σελ. 16.
- Ὁ πρῶτος καταστατικὸς νόμος τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 29.
- Ὁ νόμος τοῦ 1852 περὶ ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκόπων ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 30.
- Ἀπόπειρα διαρρήξεως τῶν δεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 31.
- Τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ὑποδεικνύον τὸ ἀντικανονικὸν τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἔκκλησ. καθεστώτος, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 32.
- Ὁ νέος καταστατικὸς νόμος τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 33.
- Οἱ νέοι ἐπίσκοποι καὶ ἡ «Ἀναπλασις» ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 34.
- Πλημμέλειαι τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 34, σελ. 4.
- Ἡ ἀνεκέρτης τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 35.
- Γράμμα τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ ἄρ. 41, σελ. 2.
- Ἡ Αὐτικὴ Ἐκκλησία ἐν ταῖς Ἑνωμ. Πολιταίαις ἄρ. 46.
- Ὁ Γάμος ὑπὸ ἀρχμ. Ἰεζεκιὴλ Βελανδιώτου ἄρ. 41, σελ. 3 καὶ 42 σελ. 3.
- Μὴ Πλανώμεθα ὑπὸ Εὐθύφρονος ἄρ. 49, 50, 51, 52.

Γ'

Θεολογικά.

- Ὁ ὁρηγητὴς τῆς Θεολογίας κ. Δουβουινιάτης ἐξεταζόμενος εἰς τὴν Δογματικὴν καὶ εἰς τὴν Λογικὴν ὑπὸ Χρ. Ἀνδρούτσου ἄρ. 21, 22, 23, 24, 25, 26 καὶ 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38.
- Ἡ ἑλλησφις δογματικῆς ἐνόητος ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὁ βασιλικὸς ἔρκος ὑπὸ Κ. Καλλινίκου ἄρ. 24 καὶ 25.
- Κρίσεις καθολικοῦ Θεολόγου περὶ τῆς Δογματικῆς τοῦ κ. Ἀνδρούτσου ἄρ. 47, σελ. 3.

Δ'

Θρησκευτικά.

- Ἡ μετάνοια ὑπὸ Ἀθ. Πάλλη ἄρ. 1, σελ. 4.
- Οὐσία καὶ βίαις τῆς Προσευχῆς ὑπὸ Κ. Καλλινίκου ἄρ. 2, σελ. 3.
- Ἡ προσευχὴ καὶ τὰ μυστήρια ὑπὸ Ἐποφιν ἠθικοθρησκευτικῆν, ὑγιεινῆν καὶ θεραπευτικῆν ὑπὸ Γ. Εὐγενίδου ἄρ. 6, 10 καὶ 11, 12, 13, 14, 15, 20, 21 καὶ 22, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44.
- Ἡ νηστεία ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ καὶ τῇ Ἱερῇ Παραδόσει ὑπὸ Ν. Εὐαγγελίδου ἄρ. 8, 9, 10 καὶ 11, 12.
- Καθολικότης τῆς προσευχῆς ὑπὸ κ. Καλλινίκου ἄρ. 10 καὶ 11, σελ. 2.
- Ἀναγκασιότης τῆς προσευχῆς ὑπὸ Κ. Καλλινίκου ἄρ. 12, σελ. 2.
- Ἀντιρρήσεις τινές περὶ προσευχῆς ὑπὸ Κ. Καλλινίκου ἄρ. 13, σελ. 3.
- Ὁ ἱερεὺς κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 14 σελ. 6.

- Ἡ προσευχὴ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους ὑπὸ Κ. Καλλινίκου ἄρ. 14, σελ. 3.
- Εἰς Πλατωνικὸν διάλογον περὶ Προσευχῆς ὑπὸ Κ. Καλλινίκου ἄρ. 15, σελ. 4.
- Τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 16 καὶ 17, σελ. 1-10.
- Ἡ Ἀνάστασις ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 16 καὶ 17 σελ. 11.
- Τὸ ἀντικείμενον τῆς Προσευχῆς ὑπὸ Κ. Καλλινίκου ἄρ. 18, σελ. 3 καὶ ἄρ. 19, σελ. 2. ἄρ. 20, σελ. 2.
- Τὸ δυνατόν καὶ ἀνεγκαῖον τῆς τοῦ Ἁγίου Ἡνεύματος ἐνεργείας πρὸς ἀγιασμὸν τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ Σεβ. ἀρχιεπισκόπου Ἀκαρνανίας καὶ Νευπακτίας κ. Παρθενίου ἄρ. 19, σελ. 3, ἄρ. 20, σελ. 4.
- Διὰ τί δὲν εἰσκακοῦνται αἱ προσευχαὶ μας ὑπὸ Κ. Καλλινίκου ἄρ. 21 καὶ 22, σελ. 6.
- Ἡ Θεία Κοινωνία, βιβλιοκρισίαι ὑπὸ Ἀθ. Πάλλη ἄρ. 30, σελ. 7.
- Διὰ τί εἰς τὴν φάτην, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 50, καὶ 51 καὶ 52.
- Δύναμις καὶ σημασία τῆς Προσευχῆς κατὰ τὸν Νόσση Γρηγόριον κατὰ μετάφρ. Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 43, σελ. 7.
- Αἱ αὐτοσχέδιοι καὶ αἱ κατὰ τῶν ἑθρῶν προσευχαὶ ὑπὸ ἀνεγνωστού τῆς «Ἀναπλάσεως» ἄρ. 45, σελ. 3.

Ε'

Ἠθικοθρησκευτικά.

- Αἱ δέκα ἐντολαὶ τῆς Χριστιανικῆς τῶν νέων ἀγωγῆς ἄρ. 1, σελ. 5.
- Πῶς νὰ ἐπιλωμεν ἐμπρὸς εἰς τὰ παιδία ἄρ. 1, σελ. 6.
- Ἡ δουλεία τῶν Παθῶν ἄρ. 2, σελ. 6.
- Ἡ ὀργὴ τρέπος τοῦ ἀποφύγειν τὰς ἐριδας ἄρ. 2, σελ. 7.
- Ἡ δύναμις τῶν ἀρχόντων ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 4, σελ. 1.
- Τὸ πάθος τῆς συκοφαντίας ὑπὸ Τ. ἄρ. 3, σελ. 5.
- Τὸ πάθος τῆς ἀλαζονίας καὶ τοῦ φθόνου ὑπὸ Τ. ἄρ. 4, σελ. 2.
- Τὰ γνωρίσματα τοῦ ἐλέγχοντος καὶ τοῦ συκοφαντοῦ ὑπὸ ἄρ. ἄρ. 5, σελ. 3.
- Ἡ ἐπιμονὴ ὑπὸ ἀρχμ. Π. Δουληγέρη ἄρ. 6, σελ. 6.
- Οἱ συνένοχοι τοῦ συκοφαντοῦ—Οἱ συκοφαντούμενοι ὑπὸ Τ. ἄρ. 6, σελ. 2.
- Ἡ εὐγνωμοσύνη ὑπὸ ἀρχμ. Π. Δουληγέρη ἄρ. 6, σελ. 3.
- Ὁ ζήλευτός ὑπὸ ἀρχμ. Π. Δουληγέρη ἄρ. 7, σελ. 2.
- Ὁ πιστός—ὁ ἀπιστός ὑπὸ Τ. ἄρ. 7, σελ. 3.
- Ὁ Μ. Βασιλεὺς περὶ φθόνου—Ὁ ἱερός Χρυσόστομος περὶ ἀρετῆς—Κύριλλος ὁ Ἱεροσολύμων περὶ τῆς καλῆς χρήσεως τοῦ πλοῦτου κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 7, σελ. 5.
- Ὁ κόσμος ὑπὸ Ἀθ. Πάλλη ἄρ. 7, σελ. 6.
- Ὁ ἄληθινός—Ὁ ψεύστης—Ὁ ὑποκριτής ὑπὸ Τ. ἄρ. 8, σελ. 2.
- Τὸ καλὸν φρόνημα ὑπὸ ἀρχμ. Π. Δουληγέρη ἄρ. 8, σελ. 5.
- Ὁ ταπεινός—Ὁ ἐγωιστής—Ὁ ὑπερήφανος ὑπὸ Τ. ἄρ. 9, σελ. 4.
- Ἡ κατάκρισις ὑπὸ ἀρχμ. Π. Δουληγέρη ἄρ. 9, σελ. 6.
- Ὁ πρῶτος—Ὁ ὀργίλος—Ὁ μοχθηρός—Ὁ ἐκδικητικός ὑπὸ Τ. ἄρ. 10 καὶ 11, σελ. 4.
- Ὁ ἐν τῇ πράξει ὀλισητός ὑπὸ Σ. Κοντοθανάση ἄρ. 10 καὶ 11, σελ. 7.
- Ὁ φρόνιμος κατὰ Χριστὸν—Ὁ φρόνιμος παρ' ἑαυτοῦ ὑπὸ Τ. σελ. 4.

Η'

α) Διηγήματα καὶ Περιγραφαί.

- Ὁ δίκαιος—Ὁ ἐλεήμων—Ὁ φιλάργυρος ὑπὸ Τ. ἄρ. 13, σελ. 5.
- Οἱ παιδοκτόνοι ὑπὸ Ἀθ. Πάλλη ἄρ. 13, σελ. 7.
- Ὁ μακροθύμιος—Ὁ σκληροκόδιος ὑπὸ Τ. ἄρ. 14, σελ. 5.
- Ὁ ὑπομονητικός—Ὁ εἰρηνοποιός—Ὁ πείσιμων—Ὁ ἐπιζήμενος ὑπὸ Τ. ἄρ. 15, σελ. 6.
- Ἡ μήτηρ κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 15, σελ. 7.
- Ὁ εὐνώμιος ὑπὸ Τ. ἄρ. 16 καὶ 17, σελ. 12.
- Ὁ ἐλάξ—Ὁ ραδιοῦργος—Ὁ εὐπιστός ὑπὸ Τ. ἄρ. 18, σελ. 4.
- Αἱ μυροφόροι, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 18, σελ. 8.
- Ὁ εὐράπελος—Ὁ σεμνός—Ὁ εὐσχημιος ὑπὸ Τ. ἄρ. 19, σελ. 4.
- Ὁ σαπρόλογος—Ὁ φλόαρος ὑπὸ Τ. ἄρ. 20, σελ. 5.
- Ἡ Σαμαρείτις ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 20, σελ. 8.
- Ὁ χρηστός καὶ ἐπιεικής—Ὁ καταλάλος—Ὁ φιλοκατήγρος—Ὁ δύσκολος ἄρ. 21 καὶ 22, σελ. 14.
- Ὁ ἀπαισιόδοξος ἄρ. 23, σελ. 7.
- Πατρὶς τῆς ἔκκλησίας χαρακτηρεῖται τὴν φιλαργυρίαν κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 24 καὶ 25, σελ. 14.
- Ὁ Χρυσόστομος περὶ φιλοφροσύνης ἄρ. 24 καὶ 25, σελ. 16.
- Ὁ Χρυσόστομος περὶ φιλίας κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 30, σελ. 6.
- Ὁ Μ. Βασίλειος περὶ τοκογλυφίας κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 31 σελ. 6.
- Ἀγουστίνου συμβουλαὶ πρὸς τοὺς νέους κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 34, σελ. 8.
- Ὁ Δακτύλιος περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς θρησκείας ἐπὶ τῶν παθῶν κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 35, σελ. 7.
- Ὁ Δριγένης περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς θρησκείας ἐπὶ τῶν ἡθῶν ἄρ. 37, σελ. 6.
- Ἀπέθανε τοῦ νόμου τῆς ἀγάπης ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 38.
- Χρυσόστομος λόγοι γλυκεῖς καὶ διδακτικοί κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 38, σελ. 8.
- Ἦνε ὠφέλιμος ἡ εὐαγγελία, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 38.
- Ἡ ἀγορὰ τῆς ζωῆς κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 39, σελ. 7.
- Πῶς νὰ μὴ θυμώμεθα ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 40.
- Νὰ μὴ μολύνωμεν τὴν σάρκα μας ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 41.
- Θυμὸς καὶ κραυγὴ ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 42.
- Ὁ Χρυσόστομος περὶ τῆς κακολογίας κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 42, σελ. 7.
- Παῖος θὰ ζητήσῃ τὴν συμφιλίωσιν, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 43.
- Ἡ καλητέρα ζωὴ ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 44.
- Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπη ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 45.
- Ψυχὴ καὶ Γλῶσσα ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 46.
- Καθὼς τὰ παιδία ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 47.
- Εἶσαι πλησίον τοῦ Θεοῦ ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 48.
- Ὁ ἔρκος ὑπὸ Ἐποφιν νομικῆν, ἠθικοθρησκευτικῆν καὶ υγιεινῆν ὑπὸ Γ. Εὐγενίδου ἄρ. 47, 48.
- Τὴν κάμνομεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 49.
- Εἰς τὸν Οὐρανόν ὑπὸ ἀρχμ. Χ. Τ. ἄρ. 49, 4.

Ζ'

Ἐπιτημονικά.

- Τὰ μικρόδια ὑπὸ Κ. Καλλινίκου ἄρ. 1, σελ. 3.
- Ὁ ἥλιος ὑπὸ Κ. Καλλινίκου ἄρ. 31, 32, 33, 34.

- Ἡ ἀδελφότης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἄρ. 1, σελ. 5.
- Ἰβήφυς ἐλεημοσύνη ἄρ. 1, σελ. 8.
- Ἀγάπη πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἄρ. 1, σελ. 6.
- Ἡ κακὴ πυχὴ ἄρ. 2, σελ. 7.
- Ἡ ὀργὴ ἄρ. 2, σελ. 7.
- Ὁ μέθυσος ἄρ. 2, σελ. 8.
- Τὸ διάγραμμα τῆς ἡμέρας ἄρ. 2, σελ. 8.
- Ὁ πρὸς ἑαυτὸν σεβασμός ἄρ. 2, σελ. 8.
- Ὁ ἀναποράσιτος καὶ τὸ ρυάκιον ὑπὸ Χ. Τ. ἄρ. 6, σελ. 5.
- Ὁ λόγιος—Τὸ ρυάκιον καὶ ὁ χωρικός ὑπὸ Χ. Τ. ἄρ. 6, σελ. 6.
- Ὁ θινέριον καὶ ἡ ἀποκάλυψις κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 3, σελ. 2.
- Ὁ θινέριον περιγράφων τὸ σπῆλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 4, σελ. 3.
- Ὁ θινέριον καὶ ὁ Ἐρημίτης τῆς Πάτμου κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 5, σελ. 3.
- Ὁ θινέριον περιγράφων τὴν Μονὴν τῆς Πάτμου κατὰ μετάφρασιν Στ. Τηλιακοῦ ἄρ. 3 σελ. 3.
- Ἡ καλλονὴ μίαις ἀσχημία ἄρ. 9, σελ. 7.
- Ὁ γόης τῶν πτηνῶν ἄρ. 23, σελ. 8.
- Μῦθος καὶ ἱστορία ἄρ. 24 καὶ 25, σελ. 12.
- Τὸ γενναῖον αἶγισμα ἄρ. 24 καὶ 25, σελ. 13.
- Ἱστορία δι' οἰκογενειακὴν ἀνάγνωσιν ἄρ. 26 καὶ 27, σελ. 14.
- Δύο ἰστορικὸι σύζυγοι ἄρ. 26 καὶ 27, σελ. 15.
- Εὐγενὴς ἀπάντησις ἄρ. 28, σελ. 7.
- Ὁ τελευταῖος λόγος ἄρ. 28, σελ. 8.

Θ'

Ἐρμηνευτικά.

- Ἐρμηνεία εἰς τὸν ΚΑ' Παλμόν ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 5, 6, 7, 9.
- Τὸ αἷμα καὶ τὸ ὄδωρ ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 19, σελ. 8.
- Αἱ ἐρμηνεῖαι τοῦ «Υποποδίου τῶν ποδῶν» ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 30, σελ. 4.
- Ἐρμηνεία σύντομος εἰς τὸ κατὰ Μῆρκον Ἁγίου Εὐαγγέλιον ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ ἄρ. 26 ἕως 52.
- Ἐλεγχος ἀνασκευῆς ἀνασκευῶν, ἥτοι περὶ τῆς ἀληθοῦς σημασίας τῶν λόγων τοῦ Κυρίου ἐτούτο ἐστὶ τὸ σῆμά μου καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμά μου ὑπὸ ἱεροδικάνου Νεοφύτου Ξανθοπούλου ἄρ. 40 ἕως 48.
- Περὶ τῆς ἐγγαστριμύθου γυναικός, κατὰ παράφρασιν ἀρχμ. Νικοδήμου Ἀθρακιδίου ἄρ. 41, σελ. 6.

Ι'

Ἐπαρχιακὸν κήρυγμα «Ἀναπλάσεως».

- Ἱεροδεια ἀρχμ. Π. Δουληγέρη ἄρ. 31 ἕως 48.

ΙΑ'

Ὀμιλῆαι.

- Ἐπιμνημόσυτος εἰς τὸν ἀειμνήστον ἀρχιεπίσκοπον Πατρῶν Ἱερόθεον, ὑπὸ Ἰωαν. Βερροῦλου ἱατροῦ ἐν Πάτραις ἄρ. 5.
- Οἱ θαυμασιότατοι τῶν Γαδαρηῶν ἦτοι περὶ τοῦ ἀκατανόμαστου πάθους, ὑπὸ Κ. Καλλινίκου, ἀριθ. 26 καὶ 27, σελ. 3, καὶ ἀριθ. 28 σελ. 2.

ΙΒ'

Νεκρολογία.

- Φερνάνδος Βρονετιέρ. άρ. 4 σελ. 8.
- Αίμ. Βουρνούφ, άρ. 1, σελ. 8.
- 'Ο Καλαβρύτων και Αιγυπτίας Φιλάρτος, άρ. 9, σελ. 8.
- 'Ο Θήρας Νικόδημος, άρ. 10 και 11, σελ. 10.
- 'Ο Χαλκίδας και Καρυστίας Παντελεήμων, άρ. 11, σελ. 8.
- Γρηγόριος Μαρσαλής, άρ. 18, σελ. 8.

ΙΓ'

Διάφορα.

- 'Η πειθαρχία και τὰ άγγλικά σχολεία άριθ. 2 σελ. 2.
- Γυνή—πραξ, άριθ. 3 σελ. 1
- Είς τήν φωλεάν μας " " "
- 'Η υπόληψις του κόσμου " " "
- Προς τους λογίους μας " " "
- 'Ημέλειμοι σκέψεις, υπό 'Αθ. Πάλλη, άριθ. 3, σελ. 6, άριθ. 4 σελ. 6, άριθ. 6, σελ. 6, άριθ. 8, σελ. 7.
- Σοφαι σκέψεις, κατά συλλογήν Στ. Τηλιακού, άριθ. 8 σελ. 6, άριθ. 9, σελ. 2, άριθ. 10 και 11, σελ. 14.
- Μια κριτική σελίς από τον Νουνοπαργουές, κατά μετάφρ. Στ. Τηλιακού άριθ. 12, σελ. 7.
- 'Η ελεήμων κόρη, ποίημα Κρυσταλλίας Δασκοπούλου, άριθ. 12 σελ. 8.
- 'Ετησία λογοδοσία του Συλλόγου ή εφιδιαδεφία άριθ. 12, σελ. 8.
- Περιμένα τον πατέρα, ποίημα Κρυσταλλίας Δασκοπούλου, άριθ. 13 σελ. 8.
- 'Η μήτηρ του Κυβέρου, άριθ. 15 σελ. 8.
- 'Ο θάνατος του Βαρθολοί, άριθ. 18, σελ. 8.
- 'Από τας σκέψεις του έρμηίτου του Σομίτσα, άριθ. 19 σελ. 7.
- Προς τους συνάκτας της αφωνής του Λόγου, άρ. 21 και 22, σελ. 10.
- 'Από τους χαρακτήρας του La Bruyere, κατά μετάφρ. Στ. Τηλιακού, άρ. 24 και 25, σελ. 14.
- 'Η ματαιότης των αγαθών του κόσμου, άρ. 26 και 27, σελ. 16.
- Διατι Θεέ μου, με άφινεις να υποφέρω; άρ. 30, σελ. 8.
- 'Ο μακαρίτης Δάτας και τὸ θρησκευτικόν συνέδριον του Σικάγου, άρ. 33, σελ. 8.
- Πώς να γλυκύνωμεν τήν ζωήν μας, άρ. 38, σελ. 8.
- 'Εντυπώσεις ταξιδιωτικά υπό άρχμ. 'Ιεζακιήλ Βελαντιώτου, άρ. 39, σελ. 5.
- 'Ο θάνατος ενός άστού, άρ. 42, σελ. 8.
- Κρίσεις περί της περιδείας του άρχμ. Δουληγέρη, άρ. 43, σελ. 7.
- 'Τὸ αγαπῶν, άρ. 44, σελ. 7.
- 'Η Ξενοφιλία, του υπό Στθ. 'Αρχιεπισκόπου Κερκύρας και Παξῶν κ. Σεβαστιανού, άρ. 45, σελ. 2 και 48, σελ. 2.
- 'Ακτίνες δαίαι από τον ζόφον των φυλακῶν, άρ. 46, 47, 49, 50 και 51 και 52.
- 'Η Θελογ. Σχολή και ὁ τίτλος του διδάκτορος, άριθ. 48, σελ. 7.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
Κατά τὸ ἔτος 1907.

- 'Αβραμίδης Νικόδημος, 'Αρχμ.
- 'Ανθοῦτσος Χρήστος, καθηγητής.
- Βελαντιώτης 'Ιεζακιήλ.
- Γιανῶς Μιχαήλ.
- Δουληγέρης Πανάρετος, 'Αρχμ.
- Εδαγγελίδης Ν., καθηγητής.
- Εδγερίδης Γ., λατρός και έπίτης.
- Εδθόφριον
- Καλλίνικος Κωνσταντίνος προϊστάμετος.
- Κοντοθανάσης Σ., καθηγητής.
- Δούβαρις Γ., τελειόφοιτος Θεολόγος.
- Κεντάριος Μητροπολίτης Πενταπόλεως, Διευθυντής Ριζαρίου.
- Ξανθόπουλος Ν., ιεροδιάκονος.
- Πάλλης 'Αθανάσιος, διδάκτωρ της Θεολογίας.
- Παρθένιος, 'Αρχιεπίσκοπος 'Ακαμανίας και Ναυπαιτίας.
- Σεβαστιανός 'Αρχιεπίσκοπος Κερκύρας και Παξῶν.
- Τηλιακός Σταῦρος.
- Υπεπειτής Χρύσανθος, άρχμ.

ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ "ΑΘΗΝΩΝ,"

'Η έφημερίς «'Αθηναί», ήρχισε τήν έκδοσιν μηνιαίου πολυσελίδου παραρτήματος, τὸ ὁποῖον προσφέρει δωρεάν εἰς τοὺς συνδρομητάς της. Τοῦ παραρτήματος τούτου ἐξεδόθησαν ἤδη δύο τεύχη πλήρη ποικίλης ἐκλεκτῆς ὕλης διὰ συνεργασίας ἐγκρίτων ἐπιστημόνων, φιλολόγων και πολιτειολόγων.

Τὸ ἔργον εἶνε ἄξιον ἐπαίνου και συγχαρητηρίων, εὐχόμεθα δ' εἰς αὐτὸ πᾶσαν εὐδοκίμησιν και προκοπήν. Βίς τὰς σελίδας του δύναται νὰ ἐπιδιωχθῆ φιλότιμος ἀμύλλα πρὸς ἀνάπτυξιν και διαφώτισιν μεγάλων ζητημάτων τὸ ἔτι δὲ τὰς «'Αθήνας» ἀναγινώσκουσι κατά προτίμησιν οἱ ἀνώτεροι και λογικώτεροι κύκλοι ἀποτελεῖ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσαν τήν ἀποστολήν του παραρτήματος αὐτῶν.

ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ

Τὸ βιβλιοπωλεῖον «'Αναπλάσεως» ἐξέδωκε και τὸν 5' τόμ. του μηνός Μαΐου τῶν ὑπὸ του κ. Μ. Γαλανοῦ γραφομένων Βίων 'Αγίων. Παρακαλοῦνται οἱ λαμβάνοντες ἀντίτυπα, ὅπως τὸ ταχύτερον ἐξοφλοῦν τὸ μικρὸν τίμημα ἐκάστου τόμου πρὸς διευκόλυνσιν ἐργασίας, ἡ ὁποία προσφέρει ὀχι τυχαίαν ὑπηρεσίαν εἰς τήν ἀνύψωσιν του θρησκευτικοῦ μας ζήλου και τήν εὐσεβεστέραν διαμόρφωσιν του βίου μας.

Τυπογραφεῖον : ΔΡΙΣΤ. ΔΙΑΔΗΣΜΑ